

KOMMUNISTISK POLITIK

Manu Chaos støttekoncert foir Ungdomshuset på Blaagaards Plads

UNGEREN SEJRER!

Nr. 21
11. årg.

2007
26. oktober -
8. november
Støttepris 15 kr.

TEMA: OKTOBERREVOLUTIONEN 90 ÅR

Grib chancen - få Fogh væk s. 2 ● Taburetkamp s. 3 ●
Folkeafstemning om EU traktaten! s. 4 ● 'Dansk velfærd' anno 2007 s. 6 ●
Ungdomshus i sigte s. 8 ● Norden i krig s. 9 ● Arbejdsløsheden eksploderet s. 11 ●
"De" snyder og bedrager s. 11 ● Verdenshistoriens lokomotiv: Oktoberrevolutionen s. 12 ●
Oktober 1917 s. 14 ● Oktober og kulturen s. 17 ● Nationernes frigørelse s. 18 ●
Verden i krig s. 20 ● Debat s. 22 ● Hvorfor LO nu inviterer til kamp s. 24

Grib chancen til at slippe af med Fogh & Co!

Anders Fogh greb den første chance, han så for at udskrive et folketingsvalg, han ville kunne vinde med sin prøvede reaktionære konstellation af Venstre, Konservative og Pia Kjærsgårds tropper. Det kan de den 13. november, mener han. Det var ventet, at valget allerede var kommet ved folketingets åbning den 2. oktober, men de massive velfærdsdemonstrationer fik ham til at vente til den værste uro havde lagt sig.

Også Pia Kjærsgård har stærkt ønsket dette valg. Ikke bare har de seneste opinionsmålinger vist mulighed for, at konstellationen af de tre mest reaktionære partier i Danmark kan fortsætte ved magten, men også at Kjærsgård og Co. kan gå hen og få et godt valg, mens deres borgerlige rivaler fra Naser Khaders Ny Alliance er langt fra de første topplaceringer.

Fogh og Co. vil have fire år mere – angiveligt for at 'undgå økonomisk overbudspolitik', som den første søgte begrundelse for valgudskrivelsen lød. Fire år mere til at fortsætte en reaktionær og asocial politik til fordel for kapitalen, for Danmarks rigeste og på bekostning af de svageste, de udrangerede – og det store flertal.

For at Fogh skal genvinde magten skal han selv optræde som en slags 'midterpolitiker', nærmest en moderat konservativ socialdemokrat. Og taktikken for at vinde valget er klar, rollerne er fordelt mellem regeringspartierne og Dansk Folkeparti. Fogh har systematisk i den senere tid søgt at skjule og inddæmme sine mest upopulære politikker – som ved at trække tropperne hjem fra den tabte krig i Irak eller allersenest at give løfte om at forbedre de umenneskelige forhold for børn i asylcenterne. Alligevel skal valget vindes med ny hetz – mod muslimer, mod Asmaa, mod 'socialistiske ballademagere', mod ungdomshusaktivister o.s.v. Spindoktorerne er i gang, medierne følger op, og Kjærsgårds internetofficerer har travlt med deres hadfyldte hjemmesider.

Skal regeringen bedømmes på sine bedrifter i forhold til, hvad det store flertal af danskere ønsker, vil den blive sparket ud med et plask, der kunne høres på den anden side af Atlanten. Derfor må den vinde en intens og følelsesladet valgkamp, der handler om noget helt andet end dens politik.

Den har millioner og atter millioner afsat til dette formål.

KOMMUNISTISK POLITIK

Blandt grundene til at Fogh udskriver valg nu er at han vil stå rustet til at trodse folkeviljen i vigtige politiske spørgsmål, som står på dagsordenen: Han vil stoppe kampen for bedre velfærd og kraftige lønløft i den offentlige sektor i forhold til forårets overenskomstforhandlinger, han vil undgå at udskrive en folkeafstemning om den nye unions-traktat, der skal erstatte den forfatning, som blev nedstemt ved afstemninger, og han vil fortsætte sin krigspolitik som nær allieret med Bush – nu først og fremmest med stadig flere kamptropper i den ulovlige krig og besættelse af Afghanistan. Et nyt mandat til Fogh og hans støtter vil være et mandat til mere krig, fremmedhad, diskrimination og velfærdsslagtninger – noget som Fogh, Bendtsen og Kjærsgaard forsøger at sælge som 'gode danske værdier'.

Det er en ubehagelig kendsgerning, at Fogh-regeringen og dens støtter kan gå hen og vinde valget. Det skyldes ene og alene den svage parlamentariske opposition, anført af socialdemokratiet. De Radikale er blevet spaltet, Enhedslisten er i Asmaakrise, socialdemokraterne har fået en ny formand, der ikke kan meget andet end sige hun kan slå Fogh, og LO har ingen.

Igennem de seneste to år har vi set de største folkelige kampe og manifestationer i årtier – mod krig og den manipulerede Muhammed-krise, for velfærd til alle og 'flere hænder' og 'mere i løn' i den offentlige sektor. De københavnske unge har ført en sej, langvarig og succesrig kamp mod en sammensværgelse fra alle de reaktionære og borgerlige kræfters side mod ungdomshusbevægelsen. Og alligevel har disse partier vendt sig imod disse folkelige bevægelser på adskillige punkter, eller stillet sig uden for dem – især hvis de ikke har kunnet manipulere med dem til egen gevinst.

De er ikke noget virkeligt alternativ til Fogh.

Alligevel: NU er chancen der. Det er nu, der skal sættes en stopper for Fogh og hans 6-årige reaktionære regime. Det er nu krigsforbryderne og hadprædikanterne og de asociale nedskæringskloner skal sparkes ud!

Redaktionen 24. oktober 2007

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 280 kr.
År (26 nr.) 480 kr.
Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Deadline næste nr. 02.11.07

Taburetkamp

Den unge folketingskandidat for Enhedslisten, Asmaa Abdol-Hamid, er blevet centrum i et offentligt rivegilde af de helt store i partiets historie. Efter kun et halvt år som nummer seks på opstillingslisten er der nu kaldt til omvalg og ekstraordinært landsmøde. Beslutningen, der blev vedtaget med et stort flertal af hovedbestyrelsen, er blevet modtaget meget lunkent af de lokale bestyrelser - derfor er der også samtidig nyvalg til hovedbestyrelsen.

Splittelsen er først og fremmest udsprunget af svage meningsmålinger, der i perioder sender Enhedslisten helt ud af folketinget. Asmaa har fået den lidt flatterende rolle som prügelmuslim i den anledning. Men de dårlige målinger er især forbundet med at partiets principløse parlamentarisme - den samme som fik partiet til at opstille en religiøs kandidat i håbet om at score lette stemmer. Et relativt stort mindretal i organisationen har længe haft travlt med at gøre sig til overfor socialdemokratiet og imperialismen, og har haft mere travlt med at tage afstand fra modstandsbevægelser og 'oprørere', Iran og Kina end fra Fogh, USA, EU og kongehuset.

Nu står en valgkamp måske for døren og panikken har bredt sig. Det ekstraordinære landsmøde og om-urafstemningen ligner en typisk magtkamp om taburetter, ikke mindst de såkaldt 'sikre'.

Kun ganske få kritikere af Enhedslistens kandidatliste har forholdt sig principielt til spørgsmålet - så ville sagen stå og falde på om der var en klar overtrædelse af partiets egne regler. Knirkeriet i partiet handler alene om den kritik, der har været rejst i den borgerlige presse. Før forårets landsmøde var der enighed om, at kendte ansigter var vejen frem. Da man så fik, hvad man bad om, er der et tilføjlet et ekstra krav om, at man også skal være populær i de herskendes medier.

På hjemmesiden modkraft.dk har debatten bølget frem og tilbage om, hvor religiøs man har lov til at være, men ingen synes at stille et principielt

krav op, som man åbent kan vedtage. Argumentationen lyder simpelthen, *at 'politik og religion skal være adskilt'*. Så der er rigelig plads til folk med åndesyn, så længe de hævder, at det ingen indflydelse har på deres politiske standpunkt, mens folk, der tror, at deres plads i himmerriget er sikret gennem medlemskab af Enhedslisten *iført nonnedragt* ikke har nogen gang på jorden.

Det principielle ville være et marxistisk opgør med al form for tro og religion, startende i partiet selv.

Kravet om populærere kandidater er urealistisk. Det er simpelthen ikke muligt at føre en ægte kamp igennem mod system eller arbejdsgivere og samtidig tro, at man kan få positiv omtale i BT og TV2-Nyhederne. Gas og fængsel er mere reglen. Pressen er sammenspist og dybt afhængig af kapitalens støtte, og derfor må man forvente et hadsk angreb fra reaktionen, hvis man siger sandheden eller rejser bare nogenlunde farlige synspunkter. Stiller man sig op og forsvaret det amerikanske angreb på Irak og Afghanistan, så har man statsminister-potentiale, mens hvis man siger, at de danske soldater dør for kapitalens interesser, mens deres banemænd har ret til at kæmpe for selvstændighed, så vinder man ingen bånd og stjerner. Sådan er kapitalismen.

Enhedslistens egentlige problem ses også tydeligt af deres kandidaters virke i de få kommuner, hvor det er lykkedes at fastholde medlemmer af byrådene. I København måtte man sande, at en borgmesterpost for skoleområdet ikke betød andet, end at man fik ansvaret for alverdens ulykker og rod i administrationen. Som socialborgmester har Enhedslistens Mikkel Warming ikke kunnet forhindre nedskæringer, og så betyder det jo ikke ret meget for demonstranterne, at den ansvarlige politiker kommer ned og hilser og siger tak - når han bagefter sætter sig op på sin taburet igen uden at tage konsekvensen af, at der bliver ført en politik han ikke kan stå inde for.

På Frederiksberg, en af landets rigeste kommuner, kan udbyttet af en stemme på Enhedslisten opsummeres som en appel til det borgerlige flertal om at støtte det frivillige sociale arbejde med en ny bygning, der giver plads til at holde møder.

I Randers er Bjarne Overmark fra beboerlisten indgået i budgetforliget sammen med samtlige andre i byrådet. Da han så fik lidt kritik af Randers Lærerforening, erklærede formanden for Børn og Skoleudvalget - det er Bjarne Overmark - sig også enig med dem.

Der er en afgørende forskel på at være i kampen - og så blind accept af det repræsentative parlamentariske demokrati.

Situationen ligner de andre steder i landet, hvor man mere og mere ubekymret er blevet en mindre sideforretning på det socialdemokratiske hovedstrøg for små lappeløsninger og ro på bagsmækken. Og folketingspolitikken ligner til forveksling: Synes SF og Socialdemokraterne at der skal bruges afgifter og skatter for at nedbringe forbruget af vand og energi, så synes Enhedslisten det bare lidt bedre. Ikke et ord om at give folket magten til at bestemme.

Man kan ikke fortænke "forbrugerne" i at stemme på store socialdemokratier i stedet for det lille.

**"Unge for en folkeafstemning":
Vi kræver en afstemning
om EU-traktaten!**

Unge er nu begyndt at aktionere med krav om folkeafstemning om den nye EU-traktat, som det fremgår af denne pressemeddelelse fra 'Unge for en folkeafstemning'

Vi vil have lov til at sætte vores kryds ved en folkeafstemning!

Derfor har vi i nattemørket været ude og male krydser på indgangen til Christiansborg og Udenrigsministeriet.

Det er vores ret at vælge, hvorvidt EU skal have større indflydelse i Danmark.

Traktaten vil have stor betydning for hele den danske befolkning, og det skal

hverken være politikere (eller erhvervs-livet), der bestemmer, om den skal vedtages.

Det skal den danske befolkning nemlig.

Man kan ikke komme med nogen saglige argumenter imod en folkeafstemning – medmindre man da frygter den demokratiske proces, en afstemning fører med sig.

Vi vil gerne opfordre til, at alle de danske unge 'sætter deres krydser', laver larm og aktionerer, indtil vi får lov til selv at bestemme over vores fremtid.

Unge for en folkeafstemning

*For mere info skriv til:
ungeforenfolkeafstemning@yahoo.com*

Traktat koster suverænitet – vi kræver folkeafstemning!

- Danmark mister vetoret på over 50 politikområder. Det er grundlæggende samme tekst som EU-grundloven, siger Ditte Staun fra Folkebevægelsen mod EU.

Statsminister Anders Fogh Rasmussen vurderer, at der formodentlig ikke afgives suverænitet i forbindelse med den nye EU-traktat, som EU's regeringsledere er blevet enige om i Lissabon. Men dette modsiges bl.a. af EU-ekspert og universitetslektor Marlene Wind, der i dagspressen har udtalt: "Når man går fra enstemmighed til flertalsafgørelser, er der jo reelt tale om, at man kan blive stemt ned."

- Det står fast, at vi mister vetoretten på over 50 politikområder, hvor vi så ikke længere selv kan fastholde den politik,

som Folketinget beslutter. Og det er grundlæggende samme indhold som den EU-grundlov, Anders Fogh Rasmussen lovede os en afstemning om i 2005. EU's flag, hymne og selvhøjtideligheder forsvinder jo ikke, selvom de ikke direkte nævnes i traktatteksten. Det er jo ligegyldigt for selve varen, når det kun fjernes fra varedeklarationen, udtaler Ditte Staun, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Derfor fastholder vi kravet om og indsatsen for, at vælgerne bliver spurgt. Vi har indtil nu samlet over 14.000 underskrifter for folkeafstemning og fortsætter.

Folkebevægelsen mod EU afholder sit årlige landsmøde i den kommende weekend. Det finder sted i Rødovre. Før landsmødet går i gang, åbnes det med et Folke-møde for Folkeafstemning – med bl.a. Jesper Klein, Bjørn Elmquist og formanden for 3F Ungdom Mattias Tesfaye.

Unionen forsvarer og fremmer i forbindelserne med den øvrige verden sine – det vil sige unionsmonopolernes og det europæiske bourgeoisis – værdier og interesser

Den Europæiske Union har vedtaget en ny traktat. De 27 lande i Unionen ændrede ikke mange kommaer, da det sidste skulle forhandles på plads. Alt er blevet, som det tyske formandskab havde besluttet og planlagt i foråret. Lissabon-traktaten, som den nu kaldes, er en næsten tro kopi af den fallerede forfatnings-traktat. Et særligt Europa-udvalg i det britiske parlament konkluderede f.eks., at der stort set ingen reelle ændringer er i den kommende reformtraktat i forhold til, hvad der var i forfatningstraktaten.

Der er tale om den største "justering" af samarbejdet i Unionen igennem en årrække, hvor alle EU's institutioner tiltager sig mere magt på bekostning af især de mindre medlemslande.

Nu mangler kun den endelige ratificering, først ved topmødet til december og siden i de 27 medlemslande. Irland kommer til at afholde en folkeafstemning om resultatet. Men hverken i Storbritannien, Danmark eller andre lande er der et flertal af parlamentarikerne, der ønsker at spørge befolkningen om noget som helst. Til gengæld ønsker et flertal i befolkningerne en afstemning, og stærke folkelige bevægelser kæmper for det.

Imperialistisk

Unionens fælles udenrigspolitik og handelspolitik kommer til helt at erstatte de mindre landes selvstændige interesser. EU kommer til at stå for hovedparten af aftaler med internationale samarbejdsorganisationer. Det militære samarbejde, der indtil nu har været en smule i skyggen af NATO og landenes egne interesser, skal nu være en naturlig forlængelse af politikken.

"Den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik udgør en integrerende del af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Den sikrer Unionen en operationel kapacitet, der gør brug af civile og militære midler. Unionen kan anvende

Et stort skridt frem for Unionen – flere skridt tilbage for folkene

EU-samarbejdet har fået et fornyet grundlag. De eksisterende beføjelser er blevet udvidet, og en række nye områder er blevet en del af samarbejdet, der nu ikke bare larmer, svier og stinker af Union – det er Europas Forenede Stater.

disse i forbindelse med opgaver uden for Unionens område med henblik på fredsbevarelse, konfliktforebyggelse og styrkelse af den internationale sikkerhed i overensstemmelse med principperne i De Forenede Nationers pagt.”

Derfor er det helt naturligt, at EU også er blevet til en militær alliance:

”Hvis en medlemsstat udsættes for et væbnet angreb på sit område, skal de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 51 i De Forenede Nationers pagt yde den pågældende medlemsstat al den hjælp og bistand, der ligger inden for deres formåen.”

I 2002 kunne en konflikt mellem Marokko og Spanien om en klippeø, som Spanien påberåber sig suverænitet over, med EU i ryggen, således være blevet til krig med Unionen.

Selvom det ikke umiddelbart er holdbart at være med i to forskellige militære alliancer er medlemskab af EU tilsyneladende fuldt foreneligt med NATO:

”Forpligtelserne og samarbejdet på dette område skal være i overensstemmelse med de forpligtelser, der er indgået inden for Nato, som for de stater, der er medlemmer heraf, fortsat er grundlaget for deres kollektive forsvar og organet for dets iværksættelse.”

Unionens forhold til FN er straks mere luftigt og er beskrevet i traktaten på en måde, der åbner en vid port til, at EU selv kan fortolke. Til gengæld vil Unionen gøre alt for at komme til at

bestemme noget i Sikkerhedsrådet: *”De medlemsstater, der er medlemmer af Sikkerhedsrådet, forsvare i udøvelsen af deres funktion Unionens holdninger og interesser (...)”*

Supermagtsambitionen er ikke til at tage fejl af. Endnu er der ikke et krav om, at EU skal være permanent medlem, ikke mindst fordi Frankrig og England ikke vil opgive deres pladser, og Tyskland synes, at de har ret til en plads.

Grundlovsstridigt

Unionen udgør et område med *”frihed, sikkerhed og retfærdighed”*! Da EU's egen selvforståelse ikke synes at bide på borgerne, og da slet ikke bådflugtningene og immigranterne, så har man besluttet at skrive det ind i traktaten, så alle kan forstå det: EU er retfærdigt.

Ideen om unionsborgerskabet og den frie bevægelighed har samtidig givet anledning til et øget samarbejde mellem politimyndigheder, og begynder nu også at få en stærk indflydelse på konkrete straffesager. De mange nye områder, der er inddraget i traktaten, omhandler oprettelsen af en parallel til hele den nationale udøvende og dømmende magt, fra justitsministeriet til fængselsophold. EU vil kunne iværksætte efterforskning af straffesager og ønsker at oprette en EU-anklagemyndighed med ret til at optræde som offentlig anklager ved medlemsstaternes kompetente domstole.

På det strafferetslige skal der bl.a.

arbejdes for:

”Minimumsregler for, hvad der skal anses for strafbare handlinger, samt for straffene herfor på områder med kriminalitet af særlig grov karakter, der har en grænseoverskridende dimension som følge af overtrædelsernes karakter eller konsekvenser eller af et særligt behov for at bekæmpe dem på fælles grundlag.

Regler og procedurer, der skal sikre anerkendelse af alle former for domme og retsafgørelser i hele Unionen.(...)”

Og meget, meget mere.

Udemokratisk

Regeringen har inviteret de EU-positive partier i folketinget til forhandlinger om et fælles program for Danmarks linje nede i Bruxelles, en ny national rævekage. Til gengæld håber statsministeren så, at Socialdemokraterne vil fastholde deres afvisning af en dansk folkeafstemning om Lissabon-traktaten.

Hales den store reform af EU's struktur hjem, kvarstår spørgsmålet om de forbehold, der blev givet som midlertidig indrømmelse tilbage i 1992. De femten år med små og større traktater har betydet, at forbeholdene ikke længere omhandler små sidespørgsmål, men at de handler om virkeligt betydningsfulde områder, som Danmark endnu ikke er direkte underlagt.

Det er ikke uden vanskeligheder for regeringen at omgå undtagelserne. Som illustreret ved de valgte eksempler fra traktaten er der også en stor sammenfiltning af Unionens politikområder, f. eks. mellem det militære samarbejde, som Danmark står uden for, og den fælles udenrigspolitik, som Danmark bliver underlagt.

EU er aldrig et emne i danske valgkampe. Derfor har folkeafstemningerne været den eneste mulighed for befolkningen til at komme til orde. Selvom spørgsmålet kun vil blive nej eller ja til mere EU, vil en afstemning om Lissabon-traktaten eller om forbeholdene være en sjælden mulighed for at markere holdningen til EU som sådan.

Derfor er demokrati frygtet af regeringsledere over hele Europa.

'Dansk velfærd' anno 2007:

Fattige børnefamilier og psykisk syge sættes på gaden

Oplysningerne om at flere tusind sættes på gaden hvert år, fordi de ikke har råd til at betale lejen, har vakt en vis opsigt. Den tdl. socialdemokratiske socialminister Karen Jespersen har et stort ansvar for situationen. Den nuværende venstre-ditto af samme navn vil heller ikke gøre noget ved det.

fra det virkelige. Kun folk, der udsættes af fogeden, er talt med. Men mange vælger at flytte selv inden 'fogedforretningen' – dvs. at sætte sig selv på gaden, for de fleste har ikke et andet sted at flytte hen, men henvises til familie, venner eller herberger. Og tallet omfatter ikke dem, der må forlade en ejerbolig.

SFI konstaterer, at det især er fattige på kontant- og starthjælp, der får et spark i røven og ender på gaden. Dertil

kommer et antal alvorligt psykisk syge, der ikke selv er i stand til at administrere deres tilværelse eller økonomi – og pludselig en dag står i en tilværelse som hjemløse stoddere eller posedamer.

Det er velkendt at en tilværelse på gaden er nedbrydende for helbredet og meget andet, og bidrager til en væsentlig afkortning af livet.

En anden opgørelse med tal fra Domsstolsstyrelsen viser, at 4.465 lejere blev sat på gaden i 2006, og det er en stigning på 50 procent siden 2002, hvor tallet var 2.919. Stigningen har været konstant de seneste fire år.

Fattige og børn

Blandt dem, som opgiver at betale husleje, er knap halvdelen børnefamilier. Enlige mødre udgjorde i 2006 ifølge SFI 17 procent af de udsatte mod 14,7 procent i 2002. Størst stigning ses dog hos enlige mænd, som udgjorde 30 procent af de udsatte sidste år. Stigningen er især er sket i landets fem største byer

Det sker hver eneste dag, mange gange: Familier og enlige bliver sat på gaden af 'Kongens Foged', fordi de ikke har betalt deres huslejer. En undersøgelse fra Socialforskningsinstituttet (SFI) afslører, at knap 2600 familier blev sat ud sidste år – det er knap en fordobling i forhold til tallet for fem år siden.

Men også dette tal er lavt sat og langt

LO udsender Hvidbog om ulighed i Danmark

Op til LO's kongres har LO udsendt en Hvidbog, der beskriver den voksende ulighed i Danmark

Der findes en 'underklasse' af socialt udstødte i Danmark og den er blevet større gennem de senere år, siger LO i en ny Hvidbog, som er udkommet op til kongressen i weekenden.

Hvidbogen følger udviklingen fra 90'erne og frem og konkluderer, at tingene er gået den gale vej i hele perioden, og hurtigst og værst i årene med Fogh-regeringen. Derudover giver bogen LO's 'bud på løsninger' i forhold til den forringede velfærd.

LOs billede af det skæve Danmark:

- Fra 1995 til 2004 er der blevet 64.000

flere fattige. Defineret som den gruppe, hvis indkomst er under halvdelen af alle danskeres gennemsnitsindkomst.

- Fra 1997 til 2004 er der blevet 18.000 flere langvarigt fattige - en gruppe, som LO betegner som udstødte.

- I perioden fra 1983 til 2006 er den gennemsnitlige aflønning steget til det seksdobbelte. I 1983 udgjorde den gennemsnitlige løn til et medlem af direktionen i de store selskaber 866.000 kr., mens aflønningen i gennemsnit i 2006 udgjorde over 5 mio. kr.

- Den gyldne procent rigeste i Danmark havde i 2006 en gennemsnitlig disponibel indkomst på lidt over 750.000 kr. Ser man på de næstrigste, dvs. de rigeste ti procent bortset fra den gyldne procent, havde disse en gennemsnitlig disponibel indkomst på knap 320.000 kr. i 2006. Resten af de 25-59-årige havde i 2004 en gennemsnitlig disponi-

bel indkomst på lidt over 160.000 kr.

- 1981 havde udsatte børn tre gange så høj risiko for ikke at få en uddannelse som børn med en stærk baggrund. I 2001 var risikoen 6 gange så stor.

- Kun 5 procent af akademikernes børn får ingen uddannelse, det samme gælder hele 35 procent af de ufaglærtes børn.

Blandt LO's vigtigste forslag til at rette op på skævhederne er

Sund mad og lektiehjælp i folkeskolen.
- Starthjælpen og kontanthjælpsloftet afskaffes. Højere dagpengesats. Differentieret folkepension.

Nedsættelse af en Ulighedskommission, der skal komme med forslag til at bryde den sociale arv og se på, hvilken effekt nye tiltag har på indkomstfordelingen. Kommissionen skal desuden formulere en fattigdomsgrænse.

København, Århus, Odense, Aalborg og Esbjerg, hvor boligpriserne også er steget mest. De udsatte er blevet fattigere end de var for fem år siden, siger SFI. Alle de udsatte havde en lavere indkomst end de, der blev sat ud for fem år siden. Der er en klar overrepræsentation af folk på starthjækontanthjælp – og af personer med udenlandsk baggrund.

Det ligger lige for at pege på nogle af Fogh-regeringens mest asociale tiltag som den direkte årsag til stigningen i antallet af udsatte – nemlig loftet over kontanthjælpen og starthjælpsordningen. Og denne sammenhæng er der næppe nogen tvivl om, selvom SFI ikke i sin undersøgelse konkluderer noget om årsagerne til stigningen af udsatte. Det sker først om et halvt års tid.

Ikke en øre mere til de fattige

Til gengæld benægter den nytiltrådte venstre-socialminister Karen Jespersen, der i Nyrup-regeringen førte samme bundasociale EU-socialpolitik som nu, at der findes nogen sammenhæng dér. Hun vil angivelig gøre noget for at nedbringe antallet af udsættelser, men under ingen omstændigheder hæve den kontanthjælp og starthjælp, som masser af folk går til grunde på:

- *Så vil nogle mennesker få en kontanthjælp, der er højere end mindstelønnen. Og så har de ikke råd til at tage et almindeligt arbejde,* siger den elskelige og vedholdende socialminister.

Karen Jespersen taler i stedet om at hjælpe med gældssanering, styring af småpengene og til at finde en endnu billigere (og dårligere) bolig end de billige boliger, de udsatte ikke kan betale. Hun mener også at kommunerne skal gribe tidligt ind end nu, ved at boligskatteberne skal indberette 'problemerne'.

Det er ren udenomssnak. De stadig flere udsættelser – og ikke bare i de sidste fem år – vidner om, at 'dansk velfærd' anno 2007 minder om 'dansk velfærd' anno 1933: Psykisk syge bliver hjemløse, fattige og fattiges børn sættes på gaden. Det er resultat af nedskæringer over en bred kam og af en rå fedtet-

-ko

Akustisk mindesmærke for Benjamin Christian Schou

Nytårsnat 1992 blev Benjamin Schou i den almindelige feststemning anholdt på Rådhuspladsen af tre civilbetjente. Under anholdelsen stoppede hjertefunktionen, som først kom i gang 17 minutter senere. Benjamin var en ganske almindelig dreng, netop færdig fra Sølvgade Skole. Han har i de sidste 15 år ligget på et plejehjem uden kontakt med omverdenen.

Siden kulturnatten har Rådhuspladsen i København lagt jord til et akustisk mindesmærke over Benjamin Christian Schou. Tre højtalere er lagt ned under pladsen, der hvor anholdelsen af Benjamin Schou fandt sted nytårsnat i 1992. Står man lige over højtalerne, vil man kunne høre Benjamins hjerteslag.

Historien om Benjamin

Den 1.1 1992 kl. 00.04 blev Benjamin Schou anholdt af tre civilbetjente på Rådhuspladsen i København. Under anholdelsen væltede Benjamin omkuld. Han får et knæ i ryggen, så hans luftveje bliver blokeret og hjertefunktionen stopper. På grund af den megen uro på pladsen bæres han hen bag en politibil, som holder parkeret på H.C. Andersens Boulevard. Ifølge de tilstedeværende vidner er han på dette tidspunkt livløs.

Først et kvarter senere, da han i et salatfad bringes til den lokale Station 1, opdager en betjent, at Benjamin ikke trækker vejret. Da en tilkaldt læge igen får hjertefunktionen i gang, har Benjamin Schou været teknisk død i op mod tyve minutter.

Siden den brutale anholdelse har Benjamin været kraftigt hjerneskadet,

ude af stand til at bevæge sig og uden kontakt til omverdenen.

Lydinstallationen på Rådhuspladsen

Et hvilende hjerte slår med en frekvens på omkring 60-70 pulsslæg i minuttet. Ved hvert pulsslæg trækker hjertet sig sammen og pumper blodet rundt i kroppen, helt ud i de yderste vener og arterier.

Selvom hjernebarken er sat ud af funktion, kan hjertet blive ved med at slå og kroppen blive ved med at leve.

På kulturnatten den 12. oktober åbnede lydinstallationen Frekvens 67 – et mindesmærke over Benjamin. Indtil den 25. november vil man mellem kl. 22 og 02 kunne høre hans hjerteslag.

Det talende mindemærke er skabt af Morten Koefoed, der har lavet flere andre lydinstallationer i det offentlige rum. Endvidere har han lavet en række akustiske montager fremført i radioen og på festivaler i Europa, herunder Ruhr-Trientalen i Tyskland.

Morten Koefoed arbejder primært med akustiske og politiske temaer.

www.mortenkofoed.org

Politi, Ungdomshus og Manu Chao

Af Forældre mod politibrutalitet

Det er ved at gå op for den danske befolkning, at en stor del af uroen i omegnen af det nu nedrevne Ungdomshus på Jagtvej 69, Nørrebro, konkret stammer fra politi og reaktionære politikere. Over 70 millioner kroner er der pumpet ud for at sikre den kristne sekt Faderhusets ret til profit.

Kampen for et nyt Ungdomshus vinder stadig større genklang. Ved forrige torsdagsdemo stillede den verdensberømte musiker Manu Chao op til støttekoncert.

Hvordan politiet teede sig, vidner følgende beretning fra Forældre mod politibrutalitet om.

En stor, fredelig demonstration med start fra Manu Chao-koncerten på Blågårdsplads, hvor ca. 7.000 unge, ældre og gamle samlede sig til ugens torsdagsdemo, endte i unødigt konfrontation på Skt. Hans Torv, da politiet valgte at trække stavene og uddele voldsomme, ukontrollerede knippelslag til de resterende demonstranter, der havde valgt at blive på torvet, efter den officielle demonstration var overstået.

Flere kom voldsomt til skade. En blev kørt væk i ambulance med flænge i hovedet efter knippelslag. Mange blev slået ned bagfra af politiet, da de begyndte at gå eller løbe væk fra stedet og væltede rundt mellem hinanden på gaden. En umiddelbar uforklarlig anhol-

delse blev håndteret med benlås og slag, mens arrestanten lå ned på maven med tøjet krænget op over hovedet!

Politiet har i pressen udtrykt stor bekymring over deres manglende ressourcer, men prioriterede i aftes at sende et stort antal vogne ud med kampklart mandskab til Skt. Hans Torv for at dirigere nogle hundrede unge demonstranter fra gaden og ind på fortovet.

Ud over råben, sang og civil ulydighed benyttede de forsamlede unge sig ikke af andre ”kampmetoder”, men det fik alligevel politiets indsatsleder til at belønne dem med unødigt grov magtanvendelse.

Stillet over for beretninger omkring tidligere lignende episoder har Per Larsen, på et møde med os, udtrykt overraskelse over hans betjentes adfærd. Efter gårsdagens episode og forrige lørdags G13-demonstration tvivler vi mere og mere på, om politiet har vilje og evner til håndtere disse situationer i henhold til Politilovens Kapitel 4 Politiets anvendelse af magt, § 16: ”Politiets magtanvendelse skal være nødvendig og forsvarlig og må alene ske med midler og i en udstrækning, der står i rimeligt forhold til den interesse, der søges beskyttet.”

I samme Politilov kan man, under politiets formål og virke, læse at: ”Politiet skal virke for tryghed, sikkerhed, fred og orden i samfundet. Politiet skal fremme dette formål gennem forebyggende, hjælpende og håndhævende virksomhed.”

Det eneste, politiet fremmede i aftes, var den ”håndhævende virksomhed”. Deres hænder, der hævdede sig og slog løs med kniplerne!

Nyt ungdomshus i sigte

Det nye ungdomshus kan komme til at fungere fra nytår

Den lange og sejge kamp for at bevare Jagtvej 69 og derpå for et nyt ungdomshus ser nu ud til at være tæt på et vendepunkt. Sandsynligvis kan et nyt ungdomshus være klart fra nytår. Ifølge både Ritt Bjerregaard og repærsentanter for ungdomshusbevægelsen er man tæt på en aftale, bl.a. om hvordan der skal føres tilsyn. Det ser ud som om den fond, der har advokat Knud Foldschack i spidsen, får en betydelig rolle i den sammenhæng.

Stadig mangler imidlertid afgørende ’detaljer’ – såsom hvilket hus!

Samtidig har Venstres leder i Køben-

havns borgerrepræsentation Pia Allerslev erklæret, at partiet vil gøre alt for at bremse et nyt ungdomshus.

Pia Allerslev vil fra 1. januar være ny kulturborgmester i København – og Ungdomshuset vil høre direkte under denne post.

Der findes imidlertid i dag et klart flertal i borgerrepræsentationen for et nyt ungdomshus. Reaktionens forsøg på at likvidere ungdomshusbevægelsen med Jagtvej 69 er simpelthen mislykkedes. Beslutningen om at afhænde det gamle ungdomshus til den fundamentalistiske hadesekt Faderhuset – med tætte forbindelser til Dansk Folkeparti – har været en katastrofe, både politisk og økonomisk. Politikernes eventyrpolitik kommer til at

koste skatteyderne over 100 millioner kr. – heraf langt over 70 millioner til politiet i forbindelse med rydningen. Det er ikke mindst udmatningen af politiet, der har ført til, at politikerne nu vil bøje sig for kravet om et ungdomshus.

Det var den flotte G13 masseaktion, der for en kort tid befriede en forlandt bygning på Grøndalsvænges Allé 13, der fik gang i forhandlingerne og brudt en fastlåst situation. Af nogle udlægges dette som en ’sejr’ for forhandlingsvejen og de fredelige midler. Det er en fejlfortolkning. Uden den langvarige militante kamp, der også har omfattet kraftige konfrontationer med politiet, ville ungdomshusbevægelsen have lidt nederlag over for den samlede reaktion.

Et øjeblikks sandhed – og nye løgne

Af Revolusjon, Norge

Mens Norge skal lokke Sverige ind i NATO, skal Sverige bidrage til, at Norge bindes endnu tættere til EU. Både NATO-landet Norge og det 'neutrale' Sverige har ligesom Danmark soldater i Afghanistan – og alle lande har haft sårede og dræbte.

Forsvarschef Sverre Diesen har fundet ud af, at Norge ikke kan stole på hjælp fra NATO, dersom der opstår en alvorlig konflikt imellem Rusland og Norge. Årsagen er ifølge Diesen, at NATO har øget fokuset på at kæmpe imod terror, for eksempel i Afghanistan. Dette fremgår af den endnu ikke offentliggjorte Forsvarsstudio 07, som er lækket til Aftenposten.

At det norske folk ikke kan stole på NATO som andet end en garant for norsk krigsdeltagelse, underkastelse under USA og udplyndring af vore skattepenge, det kunne vi have fortalt forsvarschefen for længe siden.

USA og NATO har brug for Norge som oliereservoir, økonomisk og militær bidragsyder samt som fredssjakkal i fåreklæder. NATO er ikke en støtte for, men en fjende af norske nationale interesser. Sådan har det været siden 1949, men

efter at Norge har mistet sin betydning som strategisk opmarchområde og bombekrater for krig mod Sovjetunionen, er det norske militærvæsens rolle som borgerstatens indre voldsapparat og som brik i USA's geopolitiske spil lettere at få øje på.

Deltagelsen af norske soldater og materiel i den kriminelle NATO-krig mod "terror" er bare en af konsekvenserne af NATO-medlemskabet. For de som oprigtig troede, at det norske "forsvar" var tiltænkt en rolle i at forsvare grænserne, er det frustrerende at se, at ressourcerne bliver brugt på imperialistiske racekrige, mens værnepligtshæren nedrosles som følge af pålæg fra det samme NATO, som skal "forsvare os".

Men det er længe siden, det norske borgerskab havde omsorg for nationale interesser. Det eneste, det værner om i dag, er de internationale profitinteres-

ser. Derfor lystre det NATO som garant for udenlandsinvesteringerne, uanset om forsvarschefen kan fortælle dem, at NATO ikke har til hensigt at komme Norge til undsætning. En logisk følge af denne realistiske vurdering burde være norsk udmeldelse af den imperialistiske alliance. I stedet bruges det upålidelige NATO som argument for at føre Sverige ind i selv samme NATO.

Sverre Diesen har på det sidste haft hyp-pige møder med sin svenske kollega, hvor målet er maksimal samordning af norske og svenske våbensystemer og stridskræfter. Opbygningen af EU's *Nordic Baltic Group (NBG)* indgår direkte i planerne. At der her indgår lande med forskellig tilknytning til EU og NATO, indebærer, at NBG kan virke som "katalysator" for et nærmere samarbejde imellem de to organisationer, hedder det i den fælles rapport.

Sverige skal med andre ord føres længere ind i det "euroatlantiske" samarbejde, mens Norge skal bindes endnu tættere til EU. Den gensidige tillid imellem de to broderfolk skal bruges til at smøre planer om svensk NATO-medlemskab og norsk EU-medlemskab. Dette er realiteterne bag ideen om at udvikle et "nordisk forsvarssamarbejde", sådan som blandt andre SV's Stein Ørnehøj har ivret for – nu også i kompagniskab med Wallenbergerne.

Danske firmaer uddanner lejesoldater

Et antal danske soldater, politifolk og vagter ønsker at arbejde som bevæbnede bodyguards og såkaldte sikkerhedsmedarbejdere hos private firmaer i lande som Irak og Afghanistan. Det skriver Berlingske Tidende den 14. oktober.

Flere danskere har allerede arbejdet for og været i direkte ildkamp i det besatte Irak for blandt andet britiske sikkerhedsfirmaer, og kilder i branchen skønner, at 20-25 danskere har båret våben som privatansatte sikkerhedsfolk. Månedslønnen for disse sikkerhedsfolk

i Irak er op mod de 100.000 kroner – skattefrit.

I Danmark er der en håndfuld firmaer, som har specialiseret sig i sikkerhed for besættede rundt om i verden. Og "forretningen" går godt. PPA International i Ølsted i Nordsjælland har siden 2004 fordoblet antallet af danske lejesoldater og uddannede sidste år 53 danskere.

Det er simpelthen dybt forkasteligt og skandaløst, at det her i landet er lovligt at bedrive den slags "virksomhed", hvor

danskere kan tjene styrtende med penge på at rejse rundt i verden og beskytte forbrydere, der besætter og røver hele lande og folk, myrde de besatte og derefter slippe for straf, som det sås for nylig med det amerikanske lejermorderfirma Blackwaters overlagte mord på 17 civile irakere i september.

Men sådan er den rådne og fuldstændigt moralforladte kapitalisme. Alt kan købes og sælges. Også mord.

Af Carsten Kofoed, Frit Irak Blog

Antallet af østarbejdere slår rekord

Tilstrømningen af østarbejdere til Danmark er langt større end forudsagt. Antallet ventes tredoblet fra 2006 til 2007, viser ny rapport udarbejdet af Forskningscenter for Arbejdsmarkeds- og Organisationsstudier (FAOS) på Københavns Universitet. Før EU-udvidelsen var forventningen, at der ville komme mange østarbejdere i de første år, og at antallet derefter ville aftage. Men det er gået stik modsat. Udlændingesservice har tildelt i alt 35.088 arbejdstilladelser fra udvidelsen og frem til september 2007. Tallet dækker ifølge Udlændingesservice over 20 pct. gengangere, der tidligere har fået en tilladelse, og Udlændingesservice anslår, at 28.000 personer fra de 10 nye EU-lande har arbejdet i Danmark.

Trods forventninger om en faldende tilgang af østarbejdere søger dagligt mellem 100 og 150 om arbejdstilladelse. Det får Udlændingesservice til at opjustere skønnet over det samlede antal registrerede østarbejdere til i alt 35.000 i år. Dermed ventes en tredobling i antallet af østarbejdere fra 2006 til 2007. Immigrationen af f.eks. polske arbejdere på grund af meget højere løn her i landet har betydet, at der i dag er mangel på håndværkere i Polen. Det har også ført til omfattende dumping af deres løn og arbejdsforhold og omgåelse af danske overenskomster.

3F opsiger praktikaftaler på det grønne område

3F opsiger nu praktikaftalerne med arbejdsgiverforeningen inden for gartneri og landbrug på grund af mistanke om massiv udnyttelse af såkaldte udenlandske praktikanter som billig arbejdskraft. - *Uddannelse er en god ting. Men vi kan ikke acceptere, at arbejdsgivere bare bruger uddannelse som et dække til at udnytte udenlandske praktikanter som billig arbejdskraft. Vi har brug for meget mere overvågning af ordningen,* siger Arne Grevsen, formand for Den Grønne Gruppe i 3F. Nyhedsbrevet 3F har i de seneste par måneder dokumenteret, at danske landmænd og gartneriejerere i udbredt grad udnytter udenlandske praktikanter som billig arbejdskraft.

Arbejdsløsheden eksploderer: Nu over 350.000 ledige

En gennemgang af tal fra Danmarks Statistik viser, at adskillige tusinde er "blevet væk" i beskæftigelsesministeriets statistik. Det kan undre, at man "gemmer" ledige, når der er mangel på arbejdskraft. En forklaring kan være, at manglen på arbejdskraft er stærkt overdrevet.

Dansk økonomis største problem er den alvorlige mangel på arbejdskraft, i hvert fald hvis man skal tro regeringen og dens eksperter. Men ledighedstallene fra beskæftigelsesministeriet viser kun en del af den reelle arbejdsløshed. F.eks. indgår aktiverede ikke i ledighedsstatistikken, på trods af at aktiverede skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet på samme vilkår som ikke-aktiverede ledige. Ledige visiteret til fleks-job indgår heller ikke.

Hos Landsorganisationen af Arbejdsledige kan man se et hurtigt regnestyk-

ke, der viser, at antallet af ledige, der skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet, er knap **355.000**.

Det største problem med arbejdsløshedsstatistikken er, at den er lavet, så man kan få det resultat, man har brug for. Alt er splittet op i mindre grupper og undergrupper, og det er ikke umiddelbart ligetil at gennemskue, hvilke undergrupper der indgår i hvilke grupper, og hvilke grupper de grupper så indgår i.

Et eksempel:

Danmarks Statistik opgør antallet af ledige til 91.100 (august 07), hvoraf 71.800 er forsikrede og 19.300 er ikke-forsikrede. Antallet af dagpengemodtagere bliver opgjort til 87.900 (maj 07). Antallet af kontanthjælpsmodtagere bliver opgjort til 74.300 (juni 07). I alt 162.200 – eller 71.100 flere, end der er ledige ...

Hvordan det kan lade sig gøre, er et mysterium, som ikke umiddelbart lader sig opklare. Ifølge Danmarks Statistik indgår følgende i beregningen af ledig-

LO holder kongres

LO afholder kongres fra 28. til 31. oktober 2007 under den pompøse overskrift "Kom ind i kampen"

Kongressen har to temadebatter: *Danmark og det globale arbejdsmarked* samt *Ulighed*. Herudover er der også valg af ny LO-formand, hvor den nuværende næstformand Tine Aurvig-Huggenberger kappes med LO-sekretær Harald Børsting om den nye formandspost.

Kongressen finder sted i en situation, hvor LO befinder sig i en i høj grad selvskabt krise, hvor de tilsluttede organisationer melder om massiv medlemsflugt.

Senest har LO udgivet en *Hvidbog om ulighed*. En hvidbog, der på mange områder ikke kan komme uden om at påvise, at Danmark er et klassesamfund med øgede uligheder, både økonomisk

og i de øvrige aspekter i samfundet.

Tidligere LO-boss Thomas Nielsens ord fra 1982 – *"Vi har sejret ad helvede til"* – og andre udsagn om at klassekampen var død, er overhalet af virkeligheden. Så meget, at nuværende formand Hans Nielsen har følt sig tvunget til at tage afstand fra udsagnet og i dag kalder det *"et frygteligt citat"*.

Skal LO fastholde en form for autoritet, er det tvunget til at fremlægge sociale kendsgerninger og analyser. Det absurde er blot, at LO-toppen med dens klassesamarbejde og afviklingen af kollektive overenskomster og rettigheder er alvorligt medansvarlig for tingenes tilstand. LO har accepteret nyliberale tiltag såsom individualisering, det 'fleksible arbejdsmarked' og senest hjulpet Fogh-regeringen med trepartssamarbejdet om "kvalitetsreformen" – en reform, der dybest set har til formål at forberede og fremme udlicitering og pri-

hedstallet:

”Statistikken omfatter arbejdsløshedsforsikrede dagpengemodtagere samt ledige, der modtager kontanthjælp – herunder ikke-forsikrede personer og forsikrede ledige, der endnu ikke har opnået retten til dagpenge, eller som af den ene eller anden grund har mistet dagpengeretten.”

Måden, de opnår deres tal på, er ved at jonglere folk rundt i systemet og ændre deres status, ved at skræddersy aktivering, så folk stadig er ledige uden at fremstå som ledige osv.

Når man på den ene side sminker sine tal og skjuler den reelle arbejdsløshed og på den anden side kører en kampagne for at importere arbejdskraft, tyder det på, at ens politik prøver at tilfredsstille arbejdsgivernes lyst til profit frem for befolkningens behov for uddannelse, ordentligt arbejde m.m.

Hvis ens eneste formål er øget kortsigtet vækst og profit for enhver pris, er det en økonomisk dårlig investering at uddanne arbejdskraften, når man kan importere den. Det er den samme logik, der ligger bag nedskæringer på sygehuse, institutioner, skoler osv. Det kommer først for alvor til at mærkes om nogle år.

vatisering.

At LO-toppens indignerede hvidbog mest er til udvortes brug, kommer også klart til udtryk ved, at de samtidig offentliggør en udtalelse med støtte til EU's nye grundlov kaldet ”reformtraktaten”: En sminket udgave af den traktat, som arbejderne i Frankrig og Holland massivt sagde nej til. En traktat der giver endnu mere magt til Frankrig og Tyskland og som har yderligere nyliberale angreb på den europæiske arbejderklasse. Flexibilitet, privatisering, højere pensionsalder og lønsenkning er alt sammen led i EU's agenda 2010, hvor EU-koncerne har sat sig som mål at gøre EU til det mest konkurrencedygtige område – selvklart på bekostning af forholdene for de europæiske arbejdere.

Et LO, der baserer sig på nyliberalismen og accepterer af EU og besættelseskrige, vil være dømt til krise uanset hvilken af de to kandidater der vinder ved formandsvalget.

”De” snyder og bedrager

Gerda er ikke racist – kun fremmedfjendtlig. Dermed ikke være sagt, at hun selv vil hæfte den mærkat på sig. Hendes udstråling er da også altid meget venlig, imødekommende og gemytlig. Hendes glade væsen understreges af et smilende ansigt næsten hele tiden. Bag den behagelige facade gemmer sig holdninger, der kommer til fuld udfoldelse ved bestemte lejligheder og i særlige selskaber.

Med smil på læben og en venlig attitude, der i sig selv er vanskelig at sætte sig op imod, lufter hun sine meninger, som var de videnskabelige fakta:

- *De ynder at lave hærværk. Butiksruder smadres, og opgange overmales og ødelægges. De stjæler med både arme og ben. De anvender både knive og skydevåben, så man ikke længere kan færdes trygt på gaden. Mødrene gider ikke lære det danske sprog. Så er de selvfølgelig også fri for at arbejde, hvilket i øvrigt også gælder for mange af mændene.*

Det generer ikke Gerda samtidig at hævde, at de stjæler vores arbejdspladser. Det generer hende heller ikke, at dette problem står i kontrast til, at Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti og alle borgerlige partier herimellem proklamerer, at ”vi” mangler arbejdskraft. Dette ”vi” omhandler naturligvis ikke de hundredtusinder, der kan, vil og ønsker arbejde, men ikke kan få det.

Når man spørger Gerda, om hun selv kender nogen indvandrere, svarer hun bekræftende. Gerda kender da mange, og de er alle meget venlige, hjælpsomme og reelle. Gerda handler da også ofte i kiosker, grønthandlere, og andre butikker, der er ejet og betjent af indvandrere. De holder åbent fra 9 morgen til 11 aften. Hun var med stor tilfredshed også kunde, da de brød den tidligere lukkelov.

- *Det er alle de andre*, fastslår Gerda med henvisning til avisernes omtale af indvandrernes kriminalitet og bandeuvæsen. Hun ynder at fremhæve tvangsægteskaber og æresdrab. Selvom alle Gerdas indvandrerbekendte er reelle, så

fører hun historierne frem, som var det gældende for flere hundredtusinde alene bosiddende i Danmark.

Hun er glad for, at Danmark ligger på en tredjeplads, når det gælder den mest fjendtlige og dårligste måde at behandle indvandrere på.

Gerdas hovedangreb rettes mod socialt bedrageri og lovbrud. Det er det mest omfattende problem:

- *De omgår momsregler og skatetelovgivning. De nasser uden ret på vores sociale system. De modtager dagpenge og kontanthjælp, selvom de ikke gider arbejde.*

- *De får alt, hvad de peger på*, siger hun uden at ane, at hun her forveksler tingene med flygtningedebatten. Man kan ikke høre det på det blide tonefald.

Man kan ikke se det på de milde og smilende ansigtstræk, men forargelsen og fordømmelsen er stor.

Gerda står ikke alene med sine synspunkter. Den største del af hendes omgangskreds bakker op og supplerer. Den resterende del bøjer af over for hendes vindende væsen.

I foråret 2007 købte hendes bedste veninde en lejlighed i Tyrkiet. Sammen tog de ned for at indrette den. Som pensionister var de ikke begrænset af ferielovens bestemmelser, så det blev til et par måneders ophold. Gerda på 67 år rantes af Amors pile i en skikkelse af en 32-årig alkoholisk tyrkisk tjener.

Gerda har i dag taget ophold i Tyrkiet i en lejebolig sammen med sin samlevede kæreste. Kapitalen til livets opretholdelse findes i dansk pension på en dækadresse med boligstøtte i Danmark uden opholdstilladelse i Tyrkiet. Smørret på brødet og kærestens Cuba Libre erhverves ved udførsel af zoneterrapi – uden erhvervstilladelse, arbejdstilladelse eller pligt til at betale skat.

Gerda tager ikke begrebet dobbeltmoral så højtideligt. Hun har i nu'et fundet lykken, og så bliver love og regler måske mere bøjlige. Hendes opfattelse af Danmarks indvandrere er dog stadig gældende

Reno

Plakat 1920: 'Længe leve Oktoberrevolutionens 3-års-dag. Frem til den endelige og afgørende kamp'

Boris Kustodijev. Bolshevik. 1920. Olie på lærred. Tretjakov-Galleriet, Moskva.

Oktober

I dagene omkring den 7. november
90 året for Oktoberrevolutionen
socialistiske revolution
menneskehedens historie s
porten, bragte arbejderklasse
nyt samfund i overenestemi
ønsker o

Oktoberrevolutionen var in
imperialismens og de socia
karakteriseret ved hårde kla
indtil udbyttersystem

Uanset at det er lykkedes bo
midlertidigt at rulle socialis
Sovjetunionen og de øvrige
betød Oktoberrevolutionen et
som fortsa

Den bolshevikiske revo
arbejderklassen og folkene i a
fra revolutions

I dag står alle lande ove

Revolutionens lokomotiv: 'Oktoberrevolutionens lokomotiv'

Verdenshistoriens lokomotiv: Jernrevolutionen 90 år

ember fejres overalt i verden
onen i Rusland – den store
n, der for første gang i
satte udbyttersamfundet på
n til magten og opbyggede et
melse med det store flertals
g behov.

ndledningen til en ny epoke,
listiske revolutioners epoke,
ssekampe på globalt planm,
et er sendt i graven.

brugeoisiet og imperialismen
smen tilbage i det tidligere
tidligere socialistiske lande,
verdenshistorisk vendepunkt,
t er aktivt.

lution tændte et håb for
alle lande, som disse plakater
tiden afspejler.

er for et nyt rødt oktober.

volutionen er en bro til en lys fremtid'

Stor fødselsdagsfest lørdag d. 10. november

Start kl. 14:

- * Revolutionens problemer i Danmark
 - * Den internationale kommunistiske bevægelse i dag
- Oplæg/debat*

Kl. 17: Spisning
efterfulgt
hele aftenen
af FEST
Bands - kultur

*Pris inkl. mad:
50 kr.*

TiB, Valby
Mølle Allé 26
2500 Valby

'Vejen til verdensomspændende Oktober'
Af Victor Deni, 1931.

Arr. APK og DKU

Oktoberrevolutionen 1917

Oktoberrevolutionen i 1917 er ubestridt den mest centrale begivenhed i det 20. århundrede, og i menneskehedens historie.

Den ændrede på gennemgribende vis historiens gang og indledte en ny etape i menneskets og samfundets udvikling. Den sociale, politiske, og økonomiske kamp i hele verden tog et radikalt og kvalitativt nyt trin.

Den socialistiske Oktoberrevolution i 1917 blev det første skud i en revolution, der er international og global.

For første gang i menneskehedens historie banede Oktoberrevolutionen vej for et samfund, der ikke baserede sig på et mindretals udbygning og undertrykkelse af et flertal.

I 35 år – fra 1917 til Stalins død og revisionisternes kup og kontrarevolution – beviste arbejderklassen, de arbejdende bønder og de intellektuelle i Sovjetunionen den virkeliggjorte socialismes dynamik og overlegenhed over kapitalismen.

Arbejderklassen forvandlede et tilbagestående, krigshærgede fallitbo til en økonomisk, teknologisk, socialt og kulturelt blomstrende socialistisk stormagt.

Sult, hungersnødens spøgelse og analfabetisme blev sparket på porten sammen med den sorte reaktions morder- og krigsherrer, der sammen med imperialismens militære ekspeditions- og invasionsstyrker søgte at knuse den nye arbejderstat.

De arbejdende i by og på land oplevende en hidtil uset fremgang i levefod og kulturelt. Gennemsnitslevealderen blev næsten fordoblet. Folkesundheden blev forbedret, hurtigt og på kort tid, med udbygning af hospitaler, klinikker og sundhedspersonale selv i den mindste afkrog af Sovjetunionen. Arbejderklassens døtre, bøndernes sønner, fyldte læreanstalter, seminarier, tekniske sko-

ler og universiteter.

Teater, ballet, litteratur, film, arkitektur, billed- og plakatkunst, biblioteker og kulturhuse åbnede sig for alle arbejdende mennesker, der tog del i opbygningen af proletariatets egen statsmagt, af dens egen kunst og kultur, af socialismen.

Nye fabrikker, nye statsbrug, nye produktionsmetoder og anlæg og helt nye byer skød på rekordtid op overalt i det socialistiske Sovjetunionen. Oktoberrevolutionen banede nye veje inden for videnskab, teknik og pædagogik.

Oktoberrevolutionen gav håb og inspiration til arbejderklassen og alle undertrykte folkeslag i hele verden.

Oktoberrevolutionen i 1917 og den efterfølgende vellykkede opbygning af socialismen i Sovjetunionen knuste Hitler, den tyske storkapitals drøm om det nazistiske tusindårsrige i 1945.

Og den er stadig en inspirationskilde, en værdifuld vigtig erfaring, af vital betydning for arbejderklassen og alle undertrykte revolutionære kamp, også i det 21. århundrede.

Industrialiseringen af det gamle Rusland

Arbejderklassens sejr og magtovertagelse var en langvarig proces og kamp, der startede længe før oktober 1917, og

som sluttede med nedkæmpelsen og fordrivelsen af de sidste sort-reaktionære såkaldte "hvide" styrker i Sydrusland i efteråret 1920.

Borgerlige historikere og tvivlsomme revisionistiske bagstræbere hævder, at Rusland før 1917 var et stillestående, feudalt underudviklet samfund, uden industrialisering, uden arbejderklasse. Samstemmende prøver de at fortie og fordreje virkeligheden med det fælles formål at miskreditere marxismen-leninismen, feje Oktoberrevolutionen, dens inspiration og ufravigelige eksempel ind under deres skidne gulvtæppe, så den i "bedste" fald kun kan gøres gældende som en helt unik mulighed i et underudviklet, tilbagestående, feudalt samfund.

Fakta er, at Rusland før 1917 var i færd med en storstilet industrialisering, der i løbet af få år gav landet status som verdens femtestørste industrimagt. Alene mellem 1900 og 1913 blev industriproduktionen øget med over 50 procent per indbygger. Man fristes til at spørge de herrer og damer revisionistiske og borgerlige historikere: Skete det uden arbejdere, uden arbejderklasse? Var det selvherskeren selv og snylterklassen af fyrster og aristokrater, der trak i arbejdstøjet, stod i fabrikker, ved smelteovnene, i spinderierne, eller som gravede under jorden efter malm, efter kul?

Selvherskeren og aristokratiet omkring ham var bange for denne udvikling med en voksende arbejderklasse, en deraf følgende radikaliseringskrav om reformer og ændringer, der kunne bringe selvherskerdømmet i fare.

Zaren søgte at lade sin statsmagt have den ledende rolle i industrialiseringen og "begrænse" moderniseringen af Rusland til det økonomiske område. Som følge af denne politik opstod der en meget lille gruppe storkapitalister, der nød godt af monopolisering, kartellisering, en uhyre korruption og protektionisme i Rusland.

Zarens politik bremsede fremkomsten af et stærkt, selvstændigt, nationalt handels- og industriborgerskab som i det øvrige Europa. Formålet med industrialiseringen af Rusland var for zaren og aristokratiet IKKE at åbne op for et marked for industrivarer, MEN et rustningsprogram og våbenkapløb, der skulle overvinde nederlaget i Krimkrigen og give Rusland den internationale plads, som selvherskeren og aristokratiet mente, at Rusland efter sin størrelse havde krav på.

Det europæiske storborgerskab blev inviteret til at give lån til og placere kapital i Rusland (i Danmark eksempelvis Store Nordiske, for at nævne én). Det skulle sikre selvherskerdømmets uafhængighed som stormagt på længere sigt og knytte Rusland tæt sammen til England og Frankrig i en alliance med gensidige militære forpligtelser.

Våbenkapløbet og de deraf følgende investeringer i industrien betød en større mere blodig udsugning af en stadig mere forarmet befolkning.

Mellem 1860 og 1914 blev befolkningen på landet mere end fordoblet, og bønderne på landet hungrede efter jord og korn til brød. Men selvherskerdømmets stadige øgede skatter for at kunne sikre investeringerne i rustningsindustrien og et luksusliv, der overgik selv Solkongens i Frankrig og gudekongernes i Ægypten, betød, at bønderne var tvunget til at sælge kornet, selv sulte, så Rusland kunne forblive at være verdens største korneksportør helt op til første verdenskrigs udbrud.

I byerne, i centrene for industrialise-

ringen, førte arbejderne en kummerlig tilværelse, med et udkomme, der ikke gjorde dem i stand til at forsørge sig selv, endsige deres familier. Tilværelsen for mennesker i Rusland får man et fast håndgribeligt, næsten sulten og stinkende indtryk af, hvis man læser Maksim Gorkijs romaner.

Selvherskerdømmet slog hensynsløs og brutalt ned på enhver form for modstand og demonstration. Arbejdernes strejker blev mødt med massakrer, nedskydning og nedskydning, eksempelvis arbejderopstanden i Petrograd i 1914, der blev druknet i tusinders blod, eller henrettelsen af de strejkende minearbejdere ved Lena i Sibirien i 1912, vilkårlig terror, afbrænding af landsbyer og mord på "opsætsige" bønder på landet. Titusindvis blev fængslet, forvist eller måtte flygte ud af Rusland.

Revolutionens smeltedigel

En af disse fængslede, forviste politiske flygtninge skrev under sin forvisning i Sibirien "Kapitalismens udvikling i Rusland", hvori han (Lenin) præciserede proletarietets ledende rolle, klart understregede den kapitalistiske udvikling, der var i gang i Rusland. Lenin konkluderede, at kampen mod selvherskerdømmet kun kunne føres med det fremvoksende borgerskab i den udstrækning, det tjente proletarietets interesser.

Rusland var et land, som "på den ene side havde de mest forældede former for jordbesiddelse og den mest primitive

bondebefolkning, på den anden side den mest moderne industri- og finanskapitalisme" (Lenin, udvalgte værker, bind 5, side15-16, Tiden 1982).

Forud for første verdenskrig var der i Rusland omkring 200 monopolsammenslutninger, der totalt kontrollerede produktionen og afsætningen af de vigtigste produkter. 52 procent af al bankkapital var koncentreret på syv banker. Over to millioner arbejdere var beskæftiget i militærindustrielle virksomheder.

Den russiske selvherskers imperialistiske drømme var afhængig af udenlandsk kapital. Engelsk kapital var altdominerende inden for olieindustrien, fransk kapital besad hele Sydruslands metalindustri og kulminedrift, mens tysk storkapital var enerådende inden for den elektrontechniske industri.

Det "russiske eventyr" – tilstedeværelsen af enorme mængder råstoffer og "billigere end billig" arbejdskraft – tiltrak de udenlandske monopoler, der i Rusland havde enestående muligheder for at tjene de helt store profiler.

Den russiske arbejderklasse var for flertallets vedkommende førstegenerationsarbejdere af bønder, der var tvunget væk og ind til byerne af de umenneskelige og horrible forhold på landet. Mange havde ud over de familiemæssige relationer også natural-økonomiske forbindelser til "landsbyen" på landet.

Proletariatet levede under de mest fornedrende forhold. Arbejdstiden var længere end noget andet sted i verden, lønnen var ussel og kunne ikke brødføde en familie, og op mod Oktoberrevolutionen var denne endda faldet til det halve af førkrigsniveauet.

Landarbejderbefolkningen led under manglen på jord og var udsat for godsejernes tilfældige vilkårlighed og lune. Millioner af småbønder og jordløse på landet blev ubarmhjertelig holdt nede af griske kulakker og storbønder, af de handlende, af pengeudlånere og ågerkarle, de skyldte penge.

Oven i arbejderklassens fornedrelse, de arbejdende bønders forarmelse, kom så den brutale undertrykkelse af de ikke-russiske folkeslag, "der gjorde Rusland til et folkernes og nationernes fængsel".

Panserkrydseren Aurora som gav signal til Oktoberrevolutionen

I denne digel smeltede proletarietets kamp for socialretfærdighed, mod retsløshed, undertrykkelse og vilkårlighed, sammen med de jordløse bønders kamp for jord og den nationale befrielse fra selvherskerdømmets åg til en fælles kamp mod zarismen.

Rusland blev det svageste led i imperialismens kæde, som Lenin analyserede det, fordi den politiske og økonomiske udvikling, stærkere end i noget andet land, lod de dybe modsigelser, der præger imperialismen, skærpes til det yderste som følge af krigen og folkeslagenes lidelser i Rusland.

Revolutionens våbenarsenal

I 1902 skriver Lenin i *Vor bevægelses mest nødvendige opgaver, hvad må der gøres*, (Lenins udvalgte værker, bind 2, Tiden 1979): "Ingen klasse i historien har opnået herredømmet, hvis den ikke frembragte sine egne politiske ledere, sine progressive repræsentanter, der evnede at organisere bevægelsen og lede den ..."

"... Vi skal beslutsomt tage fat på at løse disse opgaver og sætte spørgsmålet om partiets program, organisation og taktik på dagsordenen ..."

"... Vi må uddanne folk, der helliger sig revolutionen ikke blot på deres friaftener, men i hele deres liv ..."

"... Det (partiet) anerkender alle kampformer, når blot de svarer til partiets forhåndenværende kræfter og gør det muligt at nå de største resultater, der er opnåelige under de givne omstændig-

heder. Med et stærkt organiseret parti kan den enkelte strejke forvandles til en politisk demonstration, til en politisk sejr over regeringen. Med et stærkt, organiseret parti kan en opstand på et sted vokse og brede sig til at blive en sejrrig revolution ..."

For Lenin, for bolsjevikkerne og for marxist-leninister i dag er partiet våbnet i kampen for revolutionen, et kadreparti af professionelle revolutionære bygget på proletarietets revolutionære videnskabelige teori, organiseret efter den demokratiske centralismes principper. Demokratiske, fordi alle er med i debatter og beslutninger. Centralistiske, fordi alle følger partiets beslutninger og linje. Et helstøbt parti, som behersker alle kampmetoder under alle forhold, legale som illegale. En revolutionær kamp- og fortrop af de mest beviste i spidsen for arbejderklassen og dens allierede.

Oktoberrevolutionen i 1917 blev ikke kun en sejr for arbejderklassen over borgerskabet, over kapitalismen, over imperialismen og dens røverkrig. Det var en sejr over opportuniste, reformisme og revisionisme, som kun fører til kapitalismens fortsættelse og befæstelse.

Lenin kæmpede hele sit liv mod alle former for revisionisme. Den kamp, han førte i spørgsmålet om, hvilken type parti der skulle lede arbejderklassen for at fremme og sikre revolutionens sejr, var en kamp om liv eller død for den proletariske revolution, for socialisme.

I *Leninismens grundlag* skriver J.V. Stalin om partiet som arbejderklassens fortrop: "... Et nyt parti, et kæmpende parti, et revolutionært parti, som besidder tilstrækkeligt mod til at føre proletarerne ud i kampen om magten, et parti, der besidder tilstrækkelig erfaring til at finde sig til rette i en revolutionær situations indviklede forhold og er tilstrækkelig smidigt til at undgå alle skjulte skær på vejen mod målet ..."

"... Partiet må frem for alt være arbejderklassens fortrop. Partiet må i sig optage arbejderklassens bedste elementer, deres erfaring, deres revolutionære ånd, deres grænseløse hengivenhed for proletariatets sag. Men for virkelig at være fortrop må partiet være udrustet med en revolutionær teori, med kendskab til bevægelsens love, kendskab til revolutionens love. Ellers er det ikke i stand til at lede proletariatets kamp, at føre proletariatet med sig ..."

"... Partiet må være forud for arbejderklassen, det må se videre end arbejderklassen, det skal føre proletariatet med sig og må ikke trække bagefter den spontane bevægelse ..."

"... Arbejderklassen uden et revolutionært parti er en hær uden generalstab. Partiet er proletariatets kampstab ..."

"... Partiet kan ikke føre klassen, hvis det ikke er forbundet med de partiløse masser, hvis der ingen sammenkobling findes mellem partiet og de partiløse masser, hvis disse masser ikke anerkender dets ledelse, hvis partiet ingen moralsk og politisk kredit har hos masserne ..."

Proletariatets mægtigste og vigtigste våben i opgøret med selvherskerdømmets reminiscenser, borgerskabet, der søgte at tage over efter zarismens sammenbrud og bestræbte sig på at føre den imperialistiske røverkrig videre, var i 1917 og her i det 21. århundrede den videnskabelige marxisme og et revolutionært parti efter Lenins partiopfattelse.

Det var med det våben i hænderne, arbejderklassen og dets allierede fordrev de imperialistiske invasionsstyrker, de sort-reaktionære såkaldte "hvide" hære, og som sikrede Oktoberrevolutionens militære sejr.

Oktoberrevolutionen og kulturen

Oktoberrevolutionen var starten på en kulturrevolution uden fortilfælde

Kultur er de skikke og opfattelser, mennesker former som medlemmer af et samfund. Kultur spænder over et stort område, lige fra vaner i dagligdagen som mad, påklædning, måden, man hilser på, til religiøse forestillinger, moral, kunst, kritik, videnskab og filosofi.

Kort, og en smule firkantet, er kultur socialt etablerede strukturer af meninger og opfattelser – et forsøg på spørgsmål og svar på tilværelsen, de situationer og sammenhænge, ethvert menneske bliver stillet over for. Religionen, videnskaben, kunsten og filosofien er menneskets forsøg på at udforske de grundlæggende sammenhænge i tilværelsen.

Karl Marx skriver: "... Produktionsforholdene danner i deres helhed samfundets økonomiske struktur, den reelle basis, hvorpå der hæver sig en juridisk og politisk overbygning, som modsvarer af bestemte samfundsmæssige bevidsthedsformer. Måden at producere det materielle liv på betinger den sociale, politiske og åndelige livsproces ..."

Al kultur, kunst og kritik er klassebestemt. "... Den herskende klasses ideer er i enhver epoke de herskende ideer, fordi den klasse, der til sin rådighed har midlerne til den materielle produktion, også råder over midlerne til den åndelige produktion..." skriver Karl Marx. Kultur og kunst er i et hvilket som helst samfund i udviklingen en klassekultur, der tilhører og tjener den herskende klasses interesser.

I *Hvad må der gøres* (udvalgte værker, bind 2, Tiden 1979) skriver Lenin: "... Ingen klasse i historien har opnået herredømmet, hvis den ikke frembragte sine egne politiske ledere, sine progressive repræsentanter, der evnede at organisere bevægelsen og lede den ..."

"... Vi må uddanne folk, der helliger sig

Filmisk rekonstruktion af oktoberdagene fra 1918

revolutionen ikke blot på deres friafte-
ner, men i hele deres liv ..."

Og på RKP(b)'s 8. kongres i 1919 (udvalgte værker, bind 11, Tiden 1983) "... Vi må bygge kommunismen op af kapitalismens ruiner, og kun den klasse, der er hærdet i kampen mod kapitalismen, kan gøre det. Proletariatet – det ved I udmærket – er ikke fri for det kapitalistiske samfunds mangler og svagheder. Det kæmper for socialismen, og samtidig kæmper det mod sine egne mangler. Proletariatets bedste fortrop, som i årtier har ført en fortvivlet kamp i byerne, har i denne kamp kunnet tilegne sig hele by- og storbylivets kultur og har til en vis grad opsuget den. I ved, at landsbyen selv i de fremskredne lande var dømt til at leve i kulturelt mørke. Naturligvis vil landsbyens kulturniveau blive højet af os, men det vil tage år ..."

Karl Marx understreger, at i selve revolutionen og gennem revolutionær virksomhed falder det enkelte menneskes forandring sammen med forandringen af de ydre omstændigheder. Den revolutionære aktivitet og revolutionen er en kulturfaktor, der virker kulturelt opdragende og udviklende. På baggrund af erfaringerne høstet gennem den revolutionære kamp bliver arbejderklassen og dens allierede aktive skabere af de nye

samfundsmæssige tilstande.

Forandringen starter med proletariatets kamp for og erobring af den politiske magt, skabelsen af arbejderklassens egen magt i form af proletariatets diktatur. I den proces bliver der frigjort helt uanede ressourcer, der har været bundet og uudnyttet i arbejderklassen.

Socialismen er arbejderklassens og dens allieredes eget værk. Proletariatets diktatur skaber betingelserne for den enkeltes aktive deltagelse i opbygningen af socialismen og åbner op for udviklingen af det enkelte arbejdende menneskes talenter og evner.

Kulturrevolution og Oktoberrevolution

Den socialistiske revolution i Rusland 1917 forandrede ikke blot de økonomiske og politiske forhold. Den gjorde det muligt for proletariatet, for småbønderne og for de undertrykte folkeslag at kaste det gamle regimes kulturpåvirkning af sig og selv deltage på alle områder i det kulturelle liv.

En vigtig front i kulturrevolutionen var kampen mod analfabetismen. I 1918 var næsten 40 procent af alle industriarbej-

dere analfabeter. Uden for byerne og de store industricentre, på landet, var tallet endnu højere.

I en uset målestok, der ikke er set før eller siden, satte det kommunistiske parti og den unge sovjetstat ind for at bekæmpe analfabetismen. På to år, midt under borgerkrigen og kampen mod de udenlandske invasionsstyrker, de sort-reaktionære krigsherrers hære, blev der oprettet næsten 24.000 skoler for voksne analfabeter (centralforvaltningens statistik, 1. hæfte, Moskva 1922). Analfabeter fik nedsat deres arbejdstid, uden lønreduktion, for at følge undervisningen.

Tusindvis af det kommunistiske partis kadrer drog til de fjerneste egne af Rusland for at fremme folkeoplysning og undervisning. Hvis den socialistiske Oktoberrevolution skulle sejre, var det nødvendigt at arbejderklassen, de arbejdende bønder, forbedrede både deres almene og deres faglige viden. Det kulturelle arbejde var for partiet, sovjetstaten, en vigtig kampfront, der skulle sikre proletarietets diktatur i form af "et nyt menneske" med en ny personlighed, fri af småborgerlige synspunkter, egoistiske og private besiddelsesvaner, et klassebevidst menneske, der tog aktivt del i opbygning af socialismen.

Overalt skød der arbejderfakulteter op,

hvor arbejderklassen kunne dygtiggøre sig fagligt, teknisk og alment. Der skabtes et omfattende net af kultur- og oplysningsinstitutioner. Midt i krigen på liv og død for den unge sovjetstat mod de morderiske bander af sort-reaktionære "hvidgardister" blev der åbnet 25.000 folkebiblioteker og næsten 8.000 folkets huse (*Kulturel opbygning*, Moskva 1956).

Den proletariske statsmagt gjorde alle teatre, museer, malerisamlinger og koncerthuse til arbejderklassens og den øvrige arbejdende befolknings ejendom. I hundredvis af kadrer blev sendt ud i landet til godserne for at sikre det russiske folks kulturarv mod hærværk, tyveri eller tilintetgørelse og for at sikre en omfattende registrering af kulturskattene.

Gennem de kulturelle institutioners arbejde, gennem politiske møder i kantiner, på fabrikgulvet, i hæren, klubber og kulturhuse øgede det kommunistiske partis kadrer arbejderens klassebevidsthed.

Det skrevne og trykte ord spillede en vital rolle i den politiske oplysning, i at sikre arbejderklassens deltagelse i statens og virksomhedernes forvaltning og drift og udbrede kendskabet til værdifulde erfaringer i opbygningen af socialismen. Trods papirmangel og mangel på trykkerifaciliteter udkom der ved borgerkrigens afslutning i 1920 næsten 600 forskellige aviser

i Sovjetunionen. Dertil kom godt 150 fagforeningsaviser og -blade og omkring 60 aviser på et andet sprog end russisk henvendt til de mange nationale mindretal i Rusland (*Sovjetpressen*, bind 1, 1917-41, Moskva 1961).

På den alrussiske oplysningskongres sagde Lenin: "... De arbejdende stræber efter viden, fordi de har brug for viden for at sejre ..."

"... De arbejdende masser har forstået, at viden er et våben i deres frihedskamp, at når noget ikke lykkes, skyldes det manglende uddannelse, og at det nu er op til dem selv at gøre oplysningen virkelig tilgængelig for alle ..."

At ændre det borgerlige kapitalistiske samfund til et socialistisk efter revolutionen, kan kun ske, hvis de videnskabelige, tekniske og kulturelt mest fremskredne metoder bliver taget i brug, samtidig med at arbejderklassen og dens allierede får adgang til og tager aktivt del i en kultur, der sikrer en ny personlighed med øget klassebevidsthed, frigjort fra borgerlig ideologi, småborgerlige lænker og synspunkter.

Oktoberrevolutionen i 1917 var andet og mere end blot krudt og kugler. Det var en kulturrevolution, som åbnede helt nye veje og muligheder for menneskeheden.

B.C. Andersen

Oktober og nationernes frigørelse

Af Jan R. Steinholt

*Oktoberrevolutionen
forvandlede de indbyrdes
forhold mellem folk og
nationer*

Rusland før 1917 gik under betegnelsen "nationernes fængsel". De undertrykte nationer og nationaliteter i det vældige russiske imperium var udsat for storrussisk chauvinisme i tillæg til det almindelige tsaristiske despoti. Jøderne blev desuden udsat for særlig forfølgelse og pogromer.

Bolsjevikkerne lagde tidligt vægt på det nationale spørgsmål, som de vurderede

var et spørgsmål tæt sammenvævet med kampen for den demokratiske og socialistiske revolution. Lenins kendteste værk om emnet er 'Om nationernes ret til selvbestemmelse' fra 1915. Tidligere havde han givet J.V. Stalin i opdrag at udarbejde en teoretisk udredning omkring spørgsmålet, som samtidig tilbageviste de fejlagtige nationale opfattelser blandt de østrigske marxister og det jødiske Bund.

Marxismen og det nationale spørgsmål af Stalin blev udgivet i 1913. Her fremsatte Stalin den kendte definition, som siden er blevet stående og er vidt anerkendt:

En nation er et historisk opstået, stabilt folkefællesskab, som er formet på grund-

lag af et fælles sprog, territorium, økonomisk liv og psykologisk egenart, som kommer til udtryk i en fælles kultur.

"Like rettar for nasjonarne i alle ting (språk, skular, osv.) er ein avgjerande del av løysinga av det nasjonale spørsmålet. Difor treng vi ei statleg lov grunna på full demokratisering av landet, som forbyr alle nasjonale særrettar utan unntak, og alle manglar eller avgrensingar i rettane til nasjonale minoritetar.

Det og berre det, er ein verkeleg garanti for minoritetanes rettar, og ikkje ein papirgaranti." 1)

Oktoberrevolutionen betød verdenshistoriens mest omfattende nationale fri-

Revolutionssoldater

gørelse. Lande som Finland og Polen fik sin nationale selvstændighed. Allerede i januar 1918 anerkendte bolsjevikregeringen det uafhængige Finland.

Unik folkeforbrødring

I 1917 var der mellem 130 og 140 sprog i Rusland. Af disse havde blot ca. 20 et eget skriftssprog. Analfabetismen var på over 95 pct., også blandt dem med egne skriftsprog. Med den tsaristiske undertrykkelsespolitik lå alt til rette for, at disse sprog ville dø ud, især de, som var uden skriftsprog. Sådan gik det ikke, og det er få, som tør bestride, at årsagen lå i den sovjetiske sprog- og nationalitetspolitik. 2)

Stalin var selvskreven kandidat, da den 2. sovjetkongres straks efter Oktoberrevolutionen udnævnte ham til posten som folkekommissær (minister) for nationalitetssspørgsmål.

Baseret på bolsjevikernes linje for nationernes selvbestemmelse og rettighederne for de nationale minoriteter iværksatte den nye regering straks tiltag for at give de mange nationer og sproglige nationaliteter sproglige og demokratiske rettigheder. RSFSR's folkekommissariat for uddannelse udstedte allerede i 1918 et dekret, som sagde, at alle nationaliteter var sikrede retten til at organisere uddannelse på sit eget sprog.

Disse tiltag lagde i sin virkeliggørelse grundlaget for den frivillige sammenlutning af de socialistiske sovjetrepublikker i 1922 og oprettelsen af en

række autonome nationale republikker inden for hovedrepublikkerne, først og fremmest inden for Den russiske føderative sovjetrepublik, RSFSR.

På den 10. partikongres i 1921 holdt Stalin sit berømte foredrag om det nationale spørgsmål. Der lagde han særlig vægt på, at de tilbagestående folk og nationer måtte gives alle muligheder, økonomisk, politisk kulturelt, til at holde trit med det centrale Rusland 3). Dette blev fulgt op af flere af SUKP(b)-kongresserne efter Lenins død.

Stalin argumenterede på den 16. partikongres i 1930 hårdt imod det, han mente var farlige tendenser til storrussisk afvigelse af typen af krav om "et fælles unionsprog" osv. og andre forvrængninger af Lenins syn på spørgsmålet om nationernes kulturelle sammensmeltning i en kommunistisk fremtid.

Nationalitetspolitikken i USSR førte til, at den gamle mistro imellem folkene og nationaliteterne blev overvundet og erstattet af en sand forbrødring. De forskellige nationer og nationaliteter var repræsenteret på alle niveauer i Sovjetunionen, også i de øverste parti- og statsorganer.

Revisionisterne reviderer nationalitetspolitikken

Revisionisternes magtovertagelse efter Stalins død indebar en tilbagevenden til den storrussiske chauvinisme og russificeringspolitik, paradoksalt nok sat i scene af ukraineren Nikita Khrustjov.

I 1960 kom Khrustjov med nye skolelove. "Khrustjovs magtovertagelse resulterede i den mest markante forværring i den sovjetiske nationalitetspolitik historie. (...) I de gamle love havde skolen pligt at give undervisning på modersmålet til barnet. Efter den nye lov kunne "barnet frivilligt" vælge russisk. Valgfriheden var med andre ord frihed for planlægning af at anvende russisk, og ikke frihed for individet til at vælge selv. Resultatet af denne nye lov kom umiddelbart efter, at nye læreplaner var gennemført i tidsrummet 1960-63." 4)

I dag er det nykapitalistiske Rusland, som revisionisterne har banet vejen for, ved at skruetiden tilbage til tiden forud for Oktober. Der råder racisme, had og frygt imellem russerne på den ene side og folkene i Kaukasus på den anden. Folkeforbrødringen, som var skabt gennem årene med socialistisk opbygning, er blevet slået i stykker af den kapitalistiske restauration, som startede med Khrustjov og endte med Gorbatjov, Jeltsin og Putin.

Racistiske og nazistiske organisationer er genopstået i Rusland og terroriserer og dræber jøder og ikke-russiske folk. Omvendt er nationalistiske anti-russiske bevægelser med hel- og halvfascistisk tilsnit aktive i for eksempel Georgien, Ukraine og de baltiske republikker. Den storrussiske chauvinisme er et af redskaberne, som det russiske borgerskab og Putin-regimet aktivt gør brug af for at splitte arbejderne og folkene for at forhindre, at de forener sig til en ny revolution for socialistisk folkeforbrødring og proletarisk demokrati.

Noter

1. J.V. Stalin: Marxisme og det nasjonale spørgsmålet. Kap. VII fra Det nasjonale spørgsmålet i Rusland (norsk udg.).
2. Trond Trosterud: Foredrag på Ivar Aasen-seminar i Vadsø 2. november 1996.
3. Stalin: The Tenth Congress of the R.C.P.(b). March 8-16, 1921. Report on the Immediate Tasks of the Party in the National Question.
4. Trosterud, op. cit.

Denne artikel er oprindeligt skrevet for Kommunistisk Platforms serie om Oktoberrevolutionen og blev først publiceret på www.kpml.no

Hvad ligger bag den pludseligt øgede spænding mellem USA og Iran?

Udtalelse fra Iraks Baath-parti, 20. september 2007

USA truer med at gå i krig mod Iran – og tilmed atombombe dets installationer. Samtidig samarbejder det stadig med det iranske regime – f.eks. mod den irakiske modstandsbevægelse. Denne udtalelse fra det forbudte Baath-parti, som er hovedkraften i modstanden, giver et bud på en analyse af dette komplekse forhold.

Vores region er vidne til en veltilrettelagt og bevidst øget spænding mellem USA og Iran. Denne spænding er blevet et fokus og hovednyheden i regionen og i verden. Men hvad er det, der i virkeligheden sker? Hvad er de virkelige hensigter med denne spænding? For at besvare disse spørgsmål må vi huske på følgende:

1. På trods af den øgede spænding mellem USA og Iran så er de aldrig holdt med at tale med hinanden. De er i færd med at planlægge et fjerde officielt møde mellem deres respektive ambassadører i Bagdad, hvor de vil gå videre med opdelingen af Irak.

2. USA har omsider forstået, at dets nederlag i Irak er en kendsgerning, uanset hvordan amerikanerne ændrer planer og øverstkommanderende. Rapporterne fra general Petraeus og ambassadør Crocker i den amerikanske kongres er et tykt røgslør, som skal skjule USA og Irans regionale aftale på bekostning af Irak og den arabiske nation. USA's krav i forhold til en tilbagetrækning er først og fremmest opsplitningen af Irak i tre lande og underskrivelsen af en langfristet strategisk olieaftale. Disse to amerikanske krav er forudsætninger for en amerikansk tilbagetrækning, hvor Irak

så efterlades som bytte i en bitter intern kamp mellem dets tre ministater og regionale arabisk-iranske kampe under amerikansk opsyn og kontrol.

3. For at fortsætte bedraget af visse irakiske kræfter behøver USA støtte til reguleringen af sine relationer med Iran i overensstemmelse med amerikanske interesser. Dette sker ved at neutralisere visse proiranske kræfter i Irak og styrke andre. For at overbevise disse irakiske kræfter finder USA det nødvendigt at angribe Iran i Irak. Det, USA i realiteten ønsker, er at trimme Irans kløer i Irak og i regionen, aldrig at klippe dem

DOKUMENTATION

eller Irans vinger af, som i dag gør det muligt for Iran at flyve højt. Det er derfor, at aftalen mellem USA og Iran er klar, og at der ikke findes nogen politisk uoverensstemmelse mellem dem i forhold til dette spørgsmål.

4. USA og Iran ønsker lige nu at blande kortene i hele regionen. Et begrænset og selektivt luftangreb på Iran kan finde sted, fordi USA har behov for at vinde de arabiske lande, som har været forfærdede over at se, at USA har givet Iran Irak på et sølvfad. Disse arabiske kræfter holder stadigvæk en vis afstand med hensyn til samarbejde med USA. I dag

ønsker USA at overbevise disse arabiske kræfter om at gøre en ende på Irans indflydelse, som er gået for langt. Imens forsøger Iran, som har besudlet sit ry i det arabiske hjemland og i den islamske verden som følge af sin vanærende rolle i invasionen af Irak og antændelsen af den afskyelige sektarisme med det formål at splitte de arabiske lande, at reparere skaden og give påskud for proiranske arabere til yderligere støtte til Iran. Dette kan ikke opnås uden enten en konfrontation med USA i en begrænset kamp, i en ny krig i Libanon eller mellem Syrien og den zionistiske entitet (*Israel, o.a.*). Dette vil gøre det muligt for Iran at blive set som bekæmpende den zionistiske entitet gennem en tredje part. Den øgede spænding i Syrien og Libanon fuldender dette farlige amerikansk-iranske spil.

5. Konfrontationen mellem USA og Iran, hvis den da overhovedet finder sted, vil føre til en amerikansk-iransk aftale vedrørende et nyt Mellemøsten, hvor Iran side om side med den zionistiske entitet vil spille en vigtig rolle i både politisk og demografisk at ændre det arabiske hjemland til fordel for amerikansk-iransk-zionistiske interesser. De arabiske lande vil blive taberne. Dette kan ske efter en serie af amerikanske luftangreb på Iran, der vil svare igen med at bombe amerikanske baser i regionen og den arabiske oliestruktur i hele Den Arabiske Golf og på Den Arabiske Halvø. Det vil kunne medføre politiske forandringer i Iran.

6. Sidst, men ikke mindst har den øgede spænding mellem USA og Iran til hensigt at dække over situationen i Irak, hvor alle de amerikansk-iranske planer, herunder planen om at oppiske til had og strid mellem de forskellige irakiske modstandsgrupper, er brudt sammen takket være den væbnede modstand.

Amerikanske militærrapporter om Irak er klare: De kommende uger og måne-

der vil blive afgørende på grund af modstandsbevægelsens ubøjelige vilje til at gøre en ende på krigen og uddrive besættelsesmagten. Et af de vigtigste tegn på denne stadig voksende modstand er, at de irakiske stammer, og hovedsagelig i Sydirak, i stadig større antal slutter sig til modstandsbevægelsen og Baath-partiet i en omfattende kamp for at uddrive besættelsesmagten, der stønner under et dræbende tryk og er ude af stand til at udholde de voldsomme kampe over hele Irak.

På baggrund af ovenstående opfordrer vort parti alle Iraks sønner og døtre til endnu mere opmærksomhed og klogskab i forhold til den amerikanske taktik med at lokke nogle kræfter til at samarbejde med besættelsesmagten eller til at indgå tvivlsomme aftaler på bekostning af målet, som er befrielsen. Vort parti opfordrer alle arabiske masser og intellektuelle til at være årvågne med hensyn til det spil, som Iran spiller enten direkte eller gennem sine arabiske arme, altså ved at bruge arabisk blod og jord i forsvaret af Iran og dets nationalistiske interesser. Her må vi sige højt og tydeligt: Det er uacceptabelt at forsvare Iran, mens det har besat arabisk jord i Irak, i Den Arabiske Golf i form af de arabiske øer Store og Lille Tunbs og Abu Musa (*tilhører alle tre De Forenede Arabiske Emirater, men har siden starten af 1970'erne været besat af Iran, o.a.*), og mens Iran på en endnu farligere måde end den zionistiske entitet undergraver Irak og de arabiske landes identitet.

Den korrekte patriotiske og nationale position adskiller ikke de handlinger, som Iran begår i Irak som et fjendtligt og kolonialistisk land med alt, hvad denne betegnelse indebærer, fra dets samarbejde med de amerikanske besættelse på bekostning af de arabiske lande. Derfor er hovedopgaven indtil det sidste at fortsætte kampen mod de to farligste fjender af den arabiske nation, USA og Iran, og aldrig at søge den enes støtte imod den anden.

Længe leve den væbnede irakiske modstandskamp!

*Oversat af Carsten Kofoed
for Frit Irak Blog*

Nej til grænse-krydsende operationer ind i Irak

Af Tyrkiets Arbejderparti (EMEP)

Tyrkiet forbereder en militær invasion af det kurdiske Nordirak for at knuse PKK. Tyrkiets Arbejderparti EMEP har denne kommentar.

Desværre ønsker de dominerende kræfter i Tyrkiet ikke at udnytte de kurdiske repræsentanter i parlamentet som en chance for fred. Tværtimod vedtog parlamentet med stemmerne 507 for og 19 imod at give regeringen bemyndigelse til i en etårig periode at give militæret tilladelse til at krydse ind over grænsen til Irak.

Før afstemningen i parlamentet opfordrede premierminister Erdogan alle medlemmer til at støtte operationen, og enhver, som tager afstand fra operationen, bliver angrebet for at støtte "terrorismen".

Det er klart, at en "militær løsning", der er domineret af militærstyrker for "at undertrykke oprøret", ikke kan være nogen virkelig løsning på det kurdiske problem. Tværtimod vil en ny operation ind i Nord-Irak kun antagonisere forholdene folkene imellem i samme region.

Med afstemningen om tilladelse til at krydse grænsen ønsker de dominerende kræfter at fortsætte deres politik baseret på fornægtelse og vold imod det kurdiske problem, og på den anden side ønsker de at sætte pres på folkene, som lever i Tyrkiet.

Ideen om, at "operationen ind i Irak vil være et svar til USA" – på grund af deres afstemning om det armenske folkemord – er en stor illusion. Vi ved, at et "udfordrings-show" imod USA ikke er baseret på ægte anti-imperialistiske holdninger. Drejede det sig om ægte anti-imperialisme, ville det betyde, at Tyrkiet skulle forlade Nato, at alle militærbaser i Tyrkiet bliver nedlagt, og at militæraftaler med USA og Israel annulleres.

Godkendelse af militæroperationer betyder at "godkende krig". Vort land og vore folk, både tyrkere og kurdere, vil lide under virkningerne af en sådan krig.

De dominerende kræfter må ikke få lov til at ofre kurderes og tyrkeres broderblod for at opnå deres politiske forehavender. Militære metoder, krig og vold må fjernes som alternativer i det kurdiske spørgsmål. Forhandlingsperioden for demokratisk løsning af spørgsmålet og demokratiske skridt må iværksettes straks.

Oktoberrevolutionen

1917 - 2007

90 års fødselsdag

Onsdag den 7. november

Odense

Film og debattmøde

Onsdag den 7. november kl. 19.00

Sted:

Mime-teatrets lokaler

(ved Brædte Klædefabrik)

Indgang fra Vestergade 95

Uddrag af filmen

"10 dage der rystede verden"
om oktoberrevolutionen

Oplæg og debat:

Hvad betyder Oktoberrevolutionen
for os i dag?

Entré: 20 kr.

Arrangører:

Oktober Bogcafé og DKU

Alice Larsen – uønsket i staten Israel

Hvis man vil besøge palæstinenserne på Vestbredden og i Gaza, er det ikke det palæstinensiske 'selvstyre' der afgør om man bliver lukket ind. Det bestemmer alene israelske grænsevagter der kontrollerer alle indgange til de besatte områder. Og det er langt fra alle rejsende der finder nåde for zionismens øjne. Dette forhold kender det danske udenrigsministerium åbenbart til. Ministeriet skriver i sin rejsevejledning: *"Opmærksomheden henledes på, at humanitære og tekniske eksperter, journalister o.a. lejlighedsvis er blevet afvist ved indrejse til Israel, begrundet i de israelske myndigheders mistanke om, at formålet med besøget kunne være deltagelse i propalæstinensiske aktiviteter og mani-*

festationer på Vestbredden og i Gaza."

Betyder det at Per Stig Møller godkender denne praksis?

Alice Larsen er en af dem den israelske sikkerhedstjeneste ikke bryder sig om. Hun blev i sidste weekend sendt direkte retur fra Tel Aviv og dermed forhindret i at deltage i den olivenpluknings-brigade på Vestbredden hun var på vej til. Alice fortæller:

"Jeg ankom til Tel Aviv lufthavn midt på natten den 21.10. Straks efter forevisning af mit pas blev jeg overdraget til en sikkerhedsvagt, og herefter fulgte ca. 4 timer med en stribe sikkerhedstjek veksellende med lange ventetider under konstant overvågning. Der blev taget fotos

og fingeraftryk, men ikke foretaget forhør. Ud over almindeligheder om penge, mobiltelefon, kamera, etc. blev jeg ikke udspurgt om noget som helst.

Jeg fik heller ingen oplysninger om noget som helst, og ingen forklaring på min tilbageholdelse. Det var nyttesløst at spørge!

Hen på morgenen blev jeg passet op af to helt almindeligt klædt folk. De talte ikke engelsk, men med en håndbevægelse gjorde de det klart, at jeg skulle følge med. Jeg blev vist ud af bygningen og hen til en ventende varevogn. På mit spørgsmål om, hvor vi skulle hen, fik jeg tilstrækkeligt med engelske 'brokker' ud af dem til at kunne forstå, at jeg skulle transporteres til et fly. Det gav en smule beroligelse.

Turen gik nu gennem lufthavnsområdet og ud af Tel Aviv til et arresthus omgivet af et højt pigget trådhegn. Af personalet hér fik jeg så omsider en klar besked: "THE STATE OF ISRAEL REFUSES YOUR ENTRY". Jeg fik også at vide, at jeg ville blive kørt til 'det rigtige fly' kl. 13.30 om eftermiddagen.

Klokken var på det tidspunkt 7 om morgenen. Min flybagage og mobiltelefon blev låst inde, og selv blev jeg anbragt i en celle. Her sad jeg indespærret til kl. 13, hvor jeg blev hentet af sikkerhedsfolk og kørt direkte til et fly til København. Mit pas blev overdraget til flyets kaptajn, og jeg fik at vide, at jeg først ville få det i Budapest, hvor vi skulle mellemlande.

Det var den gennemførte deportation!"

Alice Larsen er medlem af Internationalt Forum og har i en årrække været aktiv i Riv Muren Ned kampagnen (www.riv-muren-ned.org).

Internationalt Forums Mellemøstgruppe protesterer på det kraftigste imod den zionistiske stat Israels forskellige forsøg på at skræmme internationale aktivister fra fortsat deltagelse i Palæstina solidaritetsarbejdet – f.eks. deportation som Alice Larsen blev udsat for.

Vi opfordrer den danske udenrigsminister til at kritisere dette forhold over for det israelske regime. . .

Opfordrer til undersøgelse af dansk medansvar for CIA-tortur

Rehabiliterings- og forskningscentret for Torturofre (RCT) opfordrer til en grundig, uvildig undersøgelse af CIAs brug af dansk luftrum til konventionsstridige overførsler af terrormistænkte til hemmelige fængsler i lande, hvor de kan udsættes for tortur.

Det sker på baggrund af de seneste dages presseforlydender om, at dansk luftrum har været anvendt til en konventionsstridig CIA-operation og at Politiets Efterretningstjeneste skulle have kendt til CIA-aktiviteterne, der er et klart brud på FN's konvention mod tortur.

En undersøgelse bør omfatte evt. dansk deltagelse og kendskab til CIAs

fangetransporter og hemmelige fængsler under såvel tidligere som den nuværende regering. En sådan undersøgelse er vigtig for at fjerne alle beskyldninger om dansk medansvar for tortur.

Som traditionelt foregangsland i arbejdet mod tortur er det vigtigt, at Danmark går i spidsen og følger Europarådets opfordring til at gennemføre en national undersøgelse af dansk involvering i CIAs overførsel af terrormistænkte til lande, hvor de kan udsættes for tortur.

Rehabiliterings- og forskningscentret for Torturofre

Kampagnetilbud til nye læsere Modgift mod de borgerlige medier

**Få de næste 8 numre af Kommunistisk Politik
tilsendt med posten for kun 100,- kr.**

Indbetal pengene når du modtager det første nummer med vedlagt girokort

Bestil hos

Forlaget Oktober, Egelsgade 24, kld., 2300 København S

Ring 51 78 09 06

eller mail: kompol@apk2000.dk

**Internationalt Forums
Mellemøstgruppe**

Presset på Fogh øges

Bedst som jeg er ved at indtaste min støtte til politianmeldelsen af Rikke Hvilshøj, minister for flygtninge, indvandrere og integration, for vanrøgt af børn af asylansøgere, baseret på Social- og sundhedsloven: "Alle danske borgere har i følge Social- og serviceloven pligt til at anmelde og underrette myndighederne, hvis man får kendskab til, at et barn eller en ung under 18 fra forældrene eller andre udsættes for vanrøgt eller nedværdigende behandling eller lever under forhold, der kan bringe barnets eller den unges sundhed eller udvikling i fare", lyder det fra radioavisen, at Anders Fogh Rasmussen nu foreslår, at familierne skal have lov at flytte ud af asylcentre.

Det er ikke til at tro, eller er det?

Det er jo nok værd at bemærke sig, at der er mange begrænsninger indbygget i det foreløbige forslag. De skal bo i "særlige boliger drevet af Røde Kors", altså ikke 'ude i samfundet'. Tilbuddet skal kun være til familier med børn, der har boet her i "en årrække", og skoletilbud gælder kun, hvis børnene har de fornødne "sprogliche og fagliche forudsætninger". Hvis den skal glide ned hos Pia og præsterne, skal der nok komme flere gummiformuleringer til.

Nå, det er jo nok også et af de mere ufarlige emner, den pressede hr. Fogh kan give sig på. Her er blot et lille pluk

af den sidste uges sager:

Torsdag den 18.10. En af artiklerne i Politikens artikelserie om de globale klimaforandringer omhandlede, hvordan venstres miljøminister, Hans Christian Schmidt, med kreative tilpasninger af Jes Fengers udkast til pjecen *Tilpasning til fremtidens klima* i 2004 malede fremtiden lysegrøn. Pjecen er udgivet af Miljøstyrelsen uden angivelse af forfattere. Også mange andre eksempler på kreativ brug af den røde tusch forekom i perioden 2001-04. Det har i første omgang ført til, at De Radikale kræver en redegørelse for nedtoningen af advarsler. Men der er jo også en klimakonference i 2009, hvor regeringen satser på at få pudset Danmarks image af som miljøforkæmper. Den skal desværre nok blive brugt til at udskyde mange af de nødvendige og mulige tiltag, der kan sættes i værk allerede i dag.

Mandag den 22.10. Beskæftigelsesministeriet udgiver en pjec med konklusionen, at de svageste i højere grad kommer i job, mens LO offentliggør en redegørelse for, at starthjælp og kontanthjælp fastholder stadig flere svage familier i en fattigdomssump. LO's Tine Aurvig-Huggenberger kom i Deadline i debat med beskæftigelsesminister Claus Hjorth Frederiksen. Han tog ikke debatten, men gravede sig ned i skyttegraven og gentog

flere gange mantraet om, hvor mange penge der er pumpet i beskæftigelsesforanstaltninger. Tine A-H tog – som forventeligt – heller ikke kampen om, hvordan forringelserne på skoler og institutioner i allerhøjeste grad rammer de svageste.

Tirsdag den 23.10. I fortsættelsen af afsløringen af CIA-fangetransporterne bl.a. over Danmark citerer Politiken anonyme, højtstående medarbejdere i den amerikanske centraladministration for at udtale, at "Danmark spiller en meget central rolle i USA's krig mod terror". Et rundspørge til nuværende og forhenværende justitsministre og chefer for efterretningstjenesten fik det enslydende svar: "Ingen kommentarer". Vi venter på kommentarerne fra regeringen.

Historierne kunne hver især fylde flere bøger med videnskabelig dokumentation for de elendigheder, mennesker udsættes for, og dokumentation for, hvornår og hvordan tidligere og nuværende regeringer er blevet gjort opmærksomme på de forhold, der af hensyn til vores fælles fremtid og overholdelsen af menneskerettighederne burde gøres noget ved.

Der kan kun herfra lyde en opfordring til at øge og udvide presset. Det er nødvendigt. *GBe*

1917

OKTOBER REVOLUTIONEN 90 års fejring

B.C. Andersen
Foredrag om
Sovjetkultur og
Den
Socialistiske
Oktober revolution 1917
Fredag den 9. november
kl. 15

I Oktober Bogsalg
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

APK og DKU
Arbejderpartiet Kommunisterne
www.kpnet.dk

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Hvorfor LO nu inviterer til kamp

'Kom ind i kampen': Sådan lyder overskriften på LO's 36. ordinære kongres. LO inviterer til kamp? Er det mon til mavernes kamp? Kampen om benene? Kampen om hinandens medlemmer? Eller kampen om formandsposten i Landsorganisationen mellem nuværende næstformand Tine Aurvig-Huggenberger og sekretær Harald Børsting?

Det vides ikke rigtig, hvad der er for en kamp. For klassekamp kan det ikke være. Den har været forvist fra LO's og dets forløberes direktionsgange i mere end hundrede år. Organisationens linje har konsekvent været classesamarbejdet – borgfreden mellem kapital og arbejde og samarbejdet mellem den kapitalistiske stat og 'arbejdsmarkedets parter'. Selv *snak* om klassekamp, ja bare kamp, har været banlyst i årtier. Det kunne jo være nogen af partnerne ville tage anstød.

LO og fagbevægelsen skulle ikke slås. Den skulle ikke engang være en interesseorganisation, som det i en årrække hed på socialdemokratisk pampersprog. Den skulle slet ikke være en kamporganisation, og heller ikke en interesseorganisation, men et serviceforetagende.

Under den afgående formand Hans Jensens ledelse har LO lagt kursen endnu nogle grader mod højre. Man afskrev alle tanker om storstrejker og massemanifestationer. Det var forældede og gammeldags kampformer, forkyndte den samlede

LO er i krise, og som en næsten desperat reaktion inviterer den nu til 'kamp'

Faglig kommentar

organisationstop. Politik var noget forfærdelig kedeligt noget, når det gjaldt om at udvikle givtige pensionsordninger og tilbyde rabatter på flyferier. Hans Jensens, Aurvig-Huggenbergers og Børstings LO blev politisk uafhængigt, løsrev sig officielt fra Socialdemokraterne – og lavede alliancer og aftaler med den mest reaktionære regeringsleder, landet har set i mere end et halvt århundrede (dvs siden Erik Scavenius), krigsforbryderen Fogh Rasmussen.

LO har et direkte medansvar for højnelsen af pensionsalderen, frontalangrebet på efterlønnen – og for den elendige situation, en stor del af forbundets medlemmer befinder sig i.

Hvor var LO, da Sosu'erne skulle have lønløft og ikke fik det?

De havde travlt med at servicere – og ikke mindst sine topledere.

Det må have været rigtig ubehageligt for samme topledelse at opdage, hvor jammerligt deres dyrt lancerede service-strategi havde slået fejl. Hvad der skulle have styrket organisationen og forhindret en stadig truende medlemsflugt viste sig at jage medlemmerne ud i endnu hurtigere tempo. Siden 1996 har LO og dens fagforbund mistet godt 200.000 medlemmer. De repræsenterer i dag 1,3 millioner arbejdere (eller lønmodtagere, som LO foretrækker at sige). LO regner med også at miste 25.000 medlemmer om året i de næste fire år.

Det er en ganske 'naturlig udvikling', forklarer LO-toppen. Folk uddanner sig ud af dens organisationer eller forlader arbejdsmarkedet. Desuden har den ikke rigtig tag i de unge.

LO er i krise, og som en næsten desperat reaktion inviterer den nu til 'kamp'. Fagtoppen har set hvor eksplosivt en bevægelse som 'velfærd til alle' udvikle sig og fik hundredtusinder, ikke mindst unge, på gaden. Den har kunnet iagttage ganske almindelige sosu'er uden andre kampvåben end harmen og solidariteten har slået deres classesamarbejdspræk i stykker.

Det har fået LO-toppen til at købe sig til stordemonstrationerne ved folketingets åbning i år – med paroler og krav, der næsten ligner dem, velfærdsbevægelsen opstillede. Og det har fået de frække pampere, der ikke har gjort andet end skovle formuer og ben sammen for at bremse arbejderne klassekamp, til at invitere arbejderne til at være med til at kæmpe! Hvilken joke!

Krisen for LO består ikke i medlemsflugten, som unægtelig gør organisationen fattigere og udstiller pampernes fallit. Hovedårsagen til det faldende medlemstal er simpelthen, at LO ikke har forsvaret eller kæmpet for sine medlemmer og deres interesser. Hovedårsagen er classesamarbejdspolitikken, som igen og igen har spillet fallit. Derfor er mistilliden til LO-toppen også massiv og uovervindelig.

Det vil hverken redde LO ud af krisen eller fjerne mistilliden at dumpe Hans Jensen og erstatte ham med en anden af samme kaliber. Hele LO-toppen burde på valg – og hele toppen udskiftes. Det vil først ske, når de danske arbejdere forlanger, at deres organisationer bliver kamporganisationer.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk